

Οι άθλιοι των Αθηνών

Ιστορίες για... σινεμά

Ευχαριστώ για τις διορθώσεις των κειμένων και τις συμβουλές τους:
Ήλια Ιατρού, Αντωνία Ζούμπα, Αντωνία, Στέλιο Πολυδώρου, Ματίλντα.

© Copyright Σαλώμη Σακελλαρίου, Αθήνα 2007

- Σχεδιασμός εξωφύλλων: Στέλιος Πολυδώρου
- Σχεδιασμός ιστοσελίδας: Σπύρος Αλιφραγκής, Σωτήρης Πετρόπουλος
www.istoriesgiacinema.gr
- Παραγωγή: Μ. Ρωμανός Ε.Π.Ε.

*Στα παιδιά μου,
Σπύρο και Ματίλντα*

Για τα παιδιά εκείνα που έχουν κι αυτά δικαίωμα να ζήσουν,
γιατί πάνω από όλα είμαστε άνθρωποι.

Φώτα ανάβουν σταδιακά σε διάφορα σημεία της πόλης καθώς σκοτεινιάζει. Τα αυτοκίνητα τρέχουν στους δρόμους με γρήγορο ρυθμό.

Άλλοι περιμένουν στις στάσεις των λεωφορείων υπομονετικά κι άλλοι τρέχουν να κατέβουν τα σκαλιά του υπόγειου σιδηρόδρομου για να προλάβουν το τρένο.

Σε λίγο οι περισσότεροι θα είναι στα σπίτια τους και θα ξεκουράζονται μετά από μία έντονη, κουραστική μέρα.

Μια οικογένεια κάθεται μπροστά στη τηλεόραση. Τα δύο μικρά παιδιά τρώνε τoστ και γελούν μ' αυτά που βλέπουν στην TV, ενώ οι γονείς τα παρατηρούν χαμογελώντας. Το μικρότερο σηκώνεται, κάθεται στα γόνατα της μητέρας του κι εκείνη το αγκαλιάζει τρυφερά.

Μια 15χρονη κοπέλα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, μελετά τα μαθήματά της, έχοντας τα ακουστικά του walkman στα αυτιά της, Κουνά τα πόδια της σύμφωνα με το ρυθμό της μουσικής και σιγοτραγουδά. Ο αδερφός παίζει με το κομπιούτερ και συγχρόνως μιλά στο κινητό του τηλέφωνο.

Η μητέρα μαγειρεύει. Πηγαиноέρχεται από το ένα μέρος της κουζίνας στο άλλο με γρηγοράδα. Βιάζεται να ετοιμάσει το δείπνο των παιδιών της.

Ένας μικρός παίζει με το χαριτωμένο σκυλάκι του. Τρέχουν από το ένα δωμάτιο στο άλλο. Ο ένας κυνηγάει τον άλλο, ο μικρός τσιρίζει χαρούμενα κι ο σκύλος γαβγίζει δυνατά. Μεγάλη φασαρία.

Υστερα από λίγο νυχτώνει και η πόλη φωτίζεται από άκρη σ' άκρη.

Τρία ζηπιανάκια, Αλβανάκια, κάθονται σε ένα πεζούλι και μετρούν τα λεφτά που μάζεψαν από το «μεροκάματο». Είναι κακοντυμένα, βρώμικα και κουρασμένα.

Το ένα από τα τρία φαίνεται να κάνει κουμάντο. Μετράει τα λεφτά που έχουν μαζέψει με μεγάλη προσήλωση.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Ρε 'εις, έχουμε μόνο 18,50 ευρώ σήμερα! Γαμώ το. Όλη μέρα έχουμε μόνο αυτά τα κωλολεφτά, θα μας χέσουν.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Ωχ... δε θα φάμε καλά σήμερα. Άντε μωρέ, μοίρασέ τα να πηγαίνουμε.

Συμπληρώνει κι απλώνει το βρώμικο χεράκι του προς τον «αρχηγό».

Ο Ταουλάντ τα μοιράζει. Ο Ντριτάν τα παίρνει, τα κοιτάζει καλά καλά. Δεν του φαίνονται σωστά. Τα μετρά πολύ αργά γιατί δε γνωρίζει ακόμα το νόμισμα.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Γιατί παίρνω πιο λίγα εγώ; Είναι μόνο 4 ευρώ.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Είσαι καινούργιος εσύ, μαθαίνεις. Παίρνεις λιγότερα. Δεν φτάνει που σε πήραμε στο σινάφι μας, αγοράκι, δε σ' αρέσει κιόλας.

Υψώνει τη φωνή και τα λόγια του «γροθιά» στο από μέρες άδειο στομάχι του Ντριτάν, ο οποίος δεν αντιδρά. Σιωπά και το δέχεται. Βάζει το πενιχρό μεροκάματό του σ' ένα τρισάθλιο πορτοφολάκι και έπειτα στην τσέπη του.

«Δε βαριέσαι, καλά είναι κι αυτά» καθουσιάζει τον εαυτό του.

Ο Ταουλάντ, «ο αρχηγός», βγάζει από την τσέπη του ένα στραπατισμένο τσιγάρο, το ανάβει, τραβάει μια ρουφηξιά βγάζοντας επιδεικτικά τον καπνό κι έπειτα το δίνει στον Αρμπέν να καπνίσει κι εκείνος. Αυτός τραβά απανωτές ρουφηξιές αλλά δεν το δίνει στον «συνάδελφο».

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Ε! σιγά, ένα έχω, δεν έχω άλλο, μη ρουφάς ξανά.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Τι μάρκα είναι;

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Πού να ξέρω, το βρήκα κάτω. Δεν σου αρέσει, βλάκα;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(με φωνή σιγανή, φοβισμένη)

- Γράφει πάνω τη μάρκα.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Για κοίτα μωρέ που μας κάνει τον ξύπνιο, λες και δεν ξέρουμε εμείς. Μικρέ, ξέρω περισσότερα από σένα, το κατάλαβες; Άντε πάμε τώρα, νυστάζω.

Και τον τραβά από το μανίκι.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Θα περπατήσουμε πάλι... έχω κουραστεί.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Τι θες, να 'ρθει ο οδηγός σου να σε πάρει και να σε πάει σπίτι σου; Καλομαθημένος μου 'ρθες εδώ, τον κόβει σκληρά «ο αρχηγός».

ΑΡΜΠΕΝ:

- Καλά σου λέει ρε! Να πάρουμε το λεωφορείο σήμερα. Δεν το παίρνουμε σχεδόν ποτέ.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Θα γυρίσουμε με τα ποδάρια μας.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Όλο εσύ διατάξεις. Ποιος είσαι;

Πιο επιτακτικά τώρα, χωρίς να σηκώνει αντιρρήσεις.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Εγώ σε πήρα στη δουλειά και πρέπει να μ' ακούς. Είμαι αρχηγός και μη μου πουλάς νταπλίκι.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Όχι, θα γυρίσουμε με λεωφορείο.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Θα γυρίσουμε με τα ποδάρια μας. Δεν σας το ξαναλέγω.

Τότε θυμώνει ο Αρμπέν και του δίνει μια δυνατή σπρωξιά. Ο Ταουλάντ τον πιάνει από την μπλούζα νευριασμένος, και τον απειλεί.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

(ουρλιάζοντας)

- Αν με ξανασπρώξεις, θα πεινάσεις στούμπε!

ΑΡΜΠΕΝ:

- Τι λες, ρε, που θα πεινάσω; Μπορώ να πάω σ' άλλο στέκι και να βγάλω περισσότερα.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Για πήγαινε, νλίθιε! Νομίζεις ότι θα σε πάρουν;

ΑΡΜΠΕΝ:

(επιμένει)

- Είμαι πολύ καλός στη «δουλειά». Θα με πάρουνε.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Βρε, άντε πνίξου. Προχώρα τώρα.

Τον σπρώχνει να προχωρήσει.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Δε θα μου πεις εσύ τι θα κάνω. Ό,τι γουστάρω θα κάνω.

Τραβιέται πίσω και παίρνει θέση έτοιμος για καβγά, σμίγοντας ασυναίσθητα τις γροθιές του. Ο Ταουλάντ τον χαστουκίζει. Ο Αρμπέν βάζει τα κλάματα, ορμά πάνω του κι αρχίζει να τον κλωτοιά. Πιάνονται στα χέρια. Ο Ταουλάντ τον ρίχνει κάτω και του ρίχνει κλωτσιές κι αυτός. Ο Ντριπάν τα χάνει προς στιγμήν.

ΝΤΡΙΠΑΝ:

(σασπιμένος, τρομαγμένος)

– Σταματήστε... σταματήστε...

Δεν τον ακούν. Συνεχίζουν τον καυγά. Ο Ντριπάν μπαίνει ανάμεσά τους.

ΝΤΡΙΠΑΝ:

– Σταματήστε ρε 'σεις! Σταματήστε... άμα μαλώνουμε δεν θα κάνουμε καλές δουλειές. Πρέπει να είμαστε φίλοι.

Τραβά τον Ταουλάντ με δύναμη και τον απομακρύνει από τον άλλον. Τον πιάει από το πουλόβερ και τον κρατά με δύναμη κοντά του για να μην επιτεθεί ξανά.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

– Άσε με ρε, μη με τραβάς, αντιδρά ο άλλος, φανερά με πληγωμένο τον εγωισμό και την περηφάνια του.

ΝΤΡΙΠΑΝ:

– Άφησέ τον... δεν θα το ξανακάνει.

Ο Ταουλάντ οπισθοχωρεί, καταπίνει την οργή του, αλλά εξηγείται.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

– Μάγκες, πρέπει να μ' ακούτε, είστε μικρότεροι και καινούργιοι.

Έχει χάσει πια τη μάχη του «τσαμπουκά» και παλεύει να περισώσει τον «τίτλο» του.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Εντάξει, εντάξει αφεντικό. Πάμε τώρα, βρε παιδιά, γιατί πεινάω. Ανάθεμα αν θα μας έχουν αφήσει φαΐ οι άλλοι, αργήσαμε.

Ο Αρμπέν σπκώνεται από κάτω φουρκισμένος. Ρίχνει άγριες ματιές στον Ταουλάντ. Ξεκινούν για το γυρισμό.

Στους μεγάλους δρόμους υπάρχει αρκετή κίνηση ακόμα. Φτάνουν σε μια περιοχή κοντά στη συνοικία τους. Όπως περπατούν βαριεστημένα σε κάποιο ήσυχο δρόμο, ο Ντριτάν κοιτοστέκεται μπροστά σ' ένα παράθυρο και αφουγκράζεται. Ακούγονται φωνές και γέλια. Από περιέργεια πλησιάζει περισσότερο και κολλά το πρόσωπό του στο τζάμι. Προσπαθεί να δει. Ο Ταουλάντ τον τραβά από την μπλούζα για να ξεκολλήσει.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Τι κοιτάζεις έτσι μωρέ. Φύγε απ' εκεί, είναι μπουρδέλο.

Ο Ντριτάν αρχίζει να χασκογελά. Αρνείται να απομακρύνει το μουτράκι του από το παράθυρο. Προσπαθεί να δει μέσα από τη χαραμάδα της κουρτίνας. Τώρα οι άλλοι αρχίζουν να χαχανίζουν και κολλάνε τα πρόσωπά τους στο τζάμι σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον. Κάνουν φασαρία. Στην πόρτα εμφανίζεται η Μαρία, η ιερόδουλη, φανερά ενοχλημένη από το θόρυβο. Είναι έντονα βαμμένη και ντυμένη προκλητικά. Βάζει το χέρι στη μέση.

ΜΑΡΙΑ:

- Τι κάνετε κει, πουλάκια μου; Μήπως... θέλετε να μπειτε κι εσείς μέσα;

Προσπαθεί να τα τρομάξει, με στριγγιά φωνή και προσποιητά πρόστυχο ύφος.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Εμ, δεν θέλουμε; Πόσα; Πόσα; Χε... χε... λέει το ένα κοροϊδευτικά και κάνει να βγάλει το «πορτοφόλι» του από τη χιλιοτρυπημένη τσέπη του.

Όταν η Μαρία τους αγριοκοιτάζει φοβούνται κι απομακρύνονται τρέχοντας, αλλά αυτή προλαβαίνει και γραπώνει τον Ντριτάν και τον Αρμπέν. Ο αρχηγός καταφέρνει να το σκάσει. Κολλάει το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό τους και τους απειλεί.

ΜΑΡΙΑ:

- Μην ξαναβάλετε τη μούρη σας σ' αυτό το τζάμι, γιατί θα σας καθαρίσω... Εγώ δουλεύω.

Ο Ντριτάν την κοιτάζει λίγο τρομαγμένος, ενώ ο Αρμπέν της βγάζει τη γλώσσα.

ΜΑΡΙΑ:

- Πηγαίνετε σπίτια σας ψωριάρικα, είναι αργά. Και μην ξαναπεράσετε από το λημέρι μου, τ' ακούτε; Αυτό μας έλειπε τώρα, νά 'χουμε και θεατές.

Τ' αφήνει σπρώχνοντάς τα με δύναμη κι αυτά τρέχουν να το σκάσουν. Την πιάνουν τα γέλια όπως τους βλέπει να τρέχουν τρομαγμένοι. Τους φωνάζει δυνατά.

ΜΑΡΙΑ:

- Όταν μεγαλώσετε, ξαναπεράστε κούκλοι μου, θα σας περιποιηθώ με έκπτωση.

Μπαίνει μέσα στο «μαγαζί». Τα Αλβανάκια απομακρύνονται, ώσπου χάνονται οι σιλουέτες τους στο βάθος του δρόμου.

Τα Αλβανάκια κάθονται στις σκάλες της εισόδου του κυρίου της μεγάλης Τράπεζας και ζητιανεύουν. Παρατηρούν τους περαστικούς

και τους πελάτες, όσους περνούν από μπροστά τους. Οι περισσότεροι είναι καλοντυμένοι, κρατούν τις ακριβές τσάντες τους και τα κινητά τους χτυπούν συνεχώς. Άλλοι βαδίζουν με ακουστικά στα αυτιά μιλώντας, άλλοι περπατούν βιαστικά. Ο Ντριτάν τους παρακολουθεί και σαν καινούργιος σ' αυτή τη μεγάλη πόλη εντυπωσιάζεται από το παρουσιαστικό τους.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(απορημένος)

- Τι κάνουν αυτοί; Μιλάνε μεταξύ τους;

ΑΡΜΠΕΝ:

- Ρε, χαζός είσαι; Είναι τα τηλέφωνα τους, μιλάνε με άλλους. Ξέρεις, μπορούμε να κλέψουμε τέτοια και να τηλεφωνούμε κι εμείς! Να μιλάμε μεταξύ μας.

Δείχνει πώς θα μιλάνε. Τοποθετεί τη παλάμη στο αυτί του γι' ακουστικό.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Χαλό... χαλό... ο Μίστιν Ντριτάν; χα... χα... χα...

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Μπούρδες. Δεν μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε, είναι μόνο γι' αυτούς τους πλιθιούς. Αυτοί μόνο έχουν τέτοια, εμείς δεν μπορούμε να έχουμε.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Ούτε όταν μεγαλώσουμε;

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Ούτε τότε βλάκα... Θα 'χουμε λεφτά εμείς τότε;

Ο Ντριτάν σκουπίζει τη μύτη του με το μανίκι και ρωτά το «συνέταιρό» του με επιμονή.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Γιατί δε θα 'χουμε;

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Γιατί δε θα 'χουμε. Δε θα γίνουμε σαν αυτούς ποτέ.

Και τους δείχνει.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Εγώ το θέλω πολύ. Δεν αντέχω άλλο την πείνα, τη ξενιτιά, τη ζητιανιά. Σκέφτομαι τη μάνα μου και τον πατέρα μου. Θέλω να 'μαστε όλοι μαζί.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Κι εγώ τους θέλω.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Αφήστε τα αυτά. Εγώ τά 'χω αφήσει πολύ καιρό, τά 'χω ξεχάσει.

Και συνεχίζουν το δικό τους «μεροκάματο». Ο Ντριτάν με λυπημένο ύφος κάθεται πιο μακριά από τους άλλους και σπκώνει το χέρι του για να ζητιανέψει πάλι. Δεν του αρέσουν όλα αυτά. Βλέπει το ύφος των πολιτών που δυσανασχετούν και στενοχωριέται. Πόσο θα ήθελε να μην ήταν έτσι τα πράγματα.

Η συμμορία βρίσκεται σε μια στάση λεωφορείου. Στέκονται και οι τρεις στην ουρά προσποιούμενοι ότι περιμένουν κι αυτοί να επιβιβαστούν. Ο κύριος που στέκεται μπροστά τους είναι απορροφημένος διαβάζοντας τη ροζ οικονομική εφημερίδα του. Ο Ταουλάντ επιχειρεί να κλέψει το πορτοφόλι του. Με μεγάλη προσοχή και επιδεξιότητα πλησιάζει σιγά σιγά το χέρι στην τσέπη του κυρίου.

Τον βλέπει όμως ένας άλλος κύριος που είναι ακριβώς από πίσω τους και τον αγριοκοιτάζει. Όταν ο Αρμπέν αντιλαμβάνεται τι γίνεται, σκουντάει συνθηματικά τον «αρχηγό» ο οποίος μαζεύει αμέσως το χέρι του. Απομακρύνονται προσεκτικά για να μην τους καταλάβουν, τραβώντας τον Ντριτάν που δεν έχει πάρει χαμπάρι τι γίνεται. Ο κύριος που τους είδε όμως τους ακολουθεί αμέσως. Το βάζουν στα πόδια. Ο άγνωστος τρέχει ξοπίσω τους κι έτσι αρχίζει ένα πραγματικό ανθρωποκυνηγιτό στους δρόμους της Αθήνας.

Ο Ντριτάν είναι πιο αργός και γι' αυτό ξεμένει αρκετά πίσω από τους άλλους. Ο άγνωστος τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί. Σε λίγο πλησιάζει περισσότερο τον Ντριτάν, που επιταχύνει για να του ξεφύγει, όταν τον βλέπει πιο κοντά του. Οι άλλοι έχουν ήδη απομακρυνθεί. Ο Ντριτάν τρέχει, τρέχει με όλες του τις δυνάμεις. Περνά στην απέναντι πλευρά του δρόμου, χωρίς να προσέξει ένα ταξί που περνά με ταχύτητα εκείνη τη στιγμή. Ο ταξιτζής φρενάρει απότομα, βρίζοντας. Ο Ντριτάν συνεχίζει το τρέξιμο και κάθε τόσο γυρίζει το κεφάλι του για να δει σε ποια απόσταση βρίσκεται ο κύριος. Όταν σε κάποια στιγμή γυρίζει για να δει, δεν τον βλέπει πίσω του. Στέκεται για δευτερόλεπτα απορημένος, αλλά αμέσως το ξαναβάζει στα πόδια. Ο κύριος έχει μανουβράρει για να ξεγελάσει τον μικρό μας φίλο. Σιρίβει από άλλο στενό και τον περιμένει στην παρακάτω γωνία. Όταν ο Ντριτάν πλησιάζει στη στροφή, ο κύριος πετάγεται μπροστά του ξαφνιάζοντάς τον και τον αρπάζει με δύναμη. Ο Ντριτάν πέφτει κάτω. Κάποιοι περαστικοί παρακολουθούν αμήχανοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Σ' έπασα αγοράκι, του φωνάζει γεμάτος χαιρέκακο ενθουσιασμό.

Ο Ντριτάν τα χάνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Τώρα να δούμε τι θα πεις στην αστυνομία.

Ο Ντριτάν τον κοιτάζει τρομαγμένος, όταν ακούει τη λέξη αστυνομία.

Πανικοβάλλεται. Αρχίζει να τον κλωτσά και προσπαθεί να του ξεφύγει. Ο κύριος δοκιμάζει να τον ακινητοποιήσει αλλά δεν τα καταφέρνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Κάτσε φρόνιμα, βρωμόπαιδο. Θα 'ρθεις μαζί μου, θες δεν θες.

Τον τραβά από τα χέρια, αλλά ο Ντριτάν αντιστέκεται. Κάθεται πεισματικά κάτω γοναπιστός.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Δεν το έκανα εγώ, ο άλλος πήγε να κλέψει. Δεν ήμουνα εγώ σου λέω, δεν κάνω τέτοια εγώ.

Με φωνή γεμάτη αγωνία, πνιγμένη στ' αναφιλητά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Μωρέ, όλοι σας στο ίδιο καζάνι βράζετε. Ίδιοι είστε. Μαζί του δεν ήσουνα και θες να μου πεις ότι είσαι διαφορετικός;

Ο κύριος του κρατά τα χέρια γερά και δοκιμάζει να τον σπκώσει πάνω. Μάταια όμως. Ο Ντριτάν αντιστέκεται με δύναμη τσιρίζοντας.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Άσε με σε παρακαλώ, κύριε... άσε μεεεεε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Σήκω, προχώρα και μην ξαναφωνάξεις έτσι, γιατί θα σου τις βρέξω.

Απειλεί το μικρό και τον σέρνει σε μικρή απόσταση. Εκνευρίζεται πολύ, χάνει την υπομονή του. Μερικοί περαστικοί σταματούν, άλλοι ρίχνουν μια φευγαλέα ματιά από περιέργεια και μόνο κι άλλοι προσπερνούν αδιάφορα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

- Σήκω πάνω σου λέω αλήτη, γιατί θα φωνάξω βοήθεια.

Ο κύριος τον τραβά από τα χέρια, ο Ντριτάν σηκώνεται με το ζόρι και τον ακολουθεί απρόθυμα.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Μην με τραβάς... μην με τραβάς κύριος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

– Προχώρα. Έχω δουλειά. Πιο κάτω είναι το αστυνομικό τμήμα.

Φτάνουν στην αστυνομία και μπαίνουν μέσα. Ένας αστυνομικός που στέκεται κοντά στην είσοδο, τους κοιτάζει και κουνά το κεφάλι του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Τι έγινε πάλι με αυτούς; ρωτά τον κύριο, νεύοντας προς τον Ντριτάν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

– Παραλίγο να σουφρώσει μαζί με κάποιους άλλους το πορτοφόλι ενός κυρίου, στη στάση του λεωφορείου.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Δεν ήμουνα εγώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ:

– Συμμορία, σας λέω κλεφτοπαρέα. Μας ήρθατε εδώ πεινασμένοι, λιγδιάρηδες και συνέχεια κλέβετε. Σας τον παραδίδω και φεύγω, γιατί πρέπει να πάω στη δουλειά μου.

Ο κύριος φτάνει στην εξώπορτα με μεγάλα βήματα για να προλάβει να φτάσει στη δουλειά εγκαίρως. Άλλωστε τη μία «δουλειά» του τη

διεκπεραίωσε θαυμάσια. Παρέδωσε τον αθώο Ντριτάν στην αστυνομία. Κατά την άποψή του όλοι αυτοί στο ίδιο καζάνι βράζουν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Έλα εδώ. Τι να σε κάνω τώρα εσένα, για πες μου. Πώς σε λένε;
- Ο Ντριτάν είναι φοβισμένος και δεν απαντά.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Πάμε μέσα, να δούμε.

Ανεβαίνουν τα σκαλιά. Ανοίγουν την πόρτα ενός γραφείου, μπαίνουν μέσα, την κλείνουν πίσω τους, στέκονται μπροστά και περιμένουν. Δύο ανώτεροι αστυνομικοί συζητούν με μια γυναίκα. Τους ρίχνουν μια ματιά και συνεχίζουν την κουβέντα τους. Με έκπληξη ο Ντριτάν βλέπει την Μαρία. Η γυναίκα που κουβενιάζει δεν είναι άλλη από την πόρνη την προχθεσινή. Τώρα την έχει «βαμμένη» ακόμη περισσότερο. Η αγωνία του κορυφώνεται. Ακούει την συζήτηση.

MARIA:

- Η κοπέλα που δουλεύει μαζί μου δεν είναι τσαμπουκαλού. Μπορώ...
- Ο ένας από τους δύο αξιωματικούς την κόβει και σχολιάζει ειρωνικά.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ:

- Είναι τσιμπουκλού... χα... χα...

Γελά μονάχος του με το χοντρό αστείο του, ενώ η Μαρία του ρίχνει μια άγρια ματιά και συνεχίζει.

MARIA:

- Μπορώ να την πάρω τώρα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ:

- Μπορείς. Αλλά πες της να μην δημιουργήσει ξανά φασαρία γιατί τότε δε θα γλιτώσει.

Ο Ντριτάν καρφώνει το βλέμμα του στην Μαρία. Ο φόβος του μεγαλώνει. Καταλαβαίνει ότι θα μπλέξει περισσότερο με δαύτη. Προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από τον αστυνομικό. Όταν η Μαρία γυρίζει το κεφάλι της, αναγνωρίζει το μουτράκι του Ντριτάν. Χαμογελά σαρκαστικά και τον πλησιάζει.

ΜΑΡΙΑ:

– Μπα... μπα... πουλάκι μου, εδώ είσαι κι εσύ. Πού κρυφοκοίταζες πάλι;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Παραλίγο να κλέψει ένα πορτοφόλι στη στάση, μαζί με κάτι άλλους. Μάλλον συμμορία...

ΜΑΡΙΑ:

– Τη ξέρω, τη ξέρω τη συμμορία. Διαμαντάκια.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Δεν ήμουνα εγώ... οι άλλοι.

ΜΑΡΙΑ:

– Γιατί βρε δεν κάθεται στα φανάρια να καθαρίζεις τζάμια αυτοκινήτων; Είναι πιο τίμιο.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Θα το κάνω. Εγώ... θέλω να δουλέψω. Είμαι καινούριος εδώ.

Χαμηλώνει τα μάτια του συνεσταλμένα.

ΜΑΡΙΑ:

– Πότε ήρθες στην Ελλάδα;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Μερικούς μήνες... με τους θεϊούς. Οι γονείς μου είναι στην Αλβανία.

Ο αξιωματικός τον διακόπτει.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ:

– Θα σε κλείσουμε μέσα, να δούμε αν θα το ξανακάνεις. Θα πιάσουμε και τους άλλους τζιτζιφιόγκους και θα είσαστε όλοι μαζί παρέα με τα ποντικάκια εκεί κάτω.

Και δείχνει απειλητικά με το δάχτυλό του στον κάτω όροφο, το κρατητήριο. Ο Ντριτάν βουρκώνει. Είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Η Μαρία βλέποντάς τον, τον λυπάται.

ΜΑΡΙΑ:

– Εσύ, σα να φαίνεσαι καλύτερος από τους άλλους δύο.

Απευθύνεται στον αξιωματικό.

ΜΑΡΙΑ:

– Αφήστε τον να φύγει, είναι μικρό παιδί. Κι εσύ θα είσαι καλό παιδί, έτσι;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ:

– Άς τον αφήσουμε. Άντε πήγαινε σπίτι σου. Μην σε ξαναπάσουμε όμως να κλέβεις, γιατί τότε δε θα τη γλιτώσεις.

Τον χτυπά στον ώμο και τον σπρώχνει προς την έξοδο. Ο Ντριτάν τρέχει και βγαίνει από την πόρτα όσο πιο γρήγορα μπορεί.

Την επόμενη μέρα ο Ντριτάν χτυπά το κουδούνι του «μαγαζιού». Έχει πάρει ύψος σοβαρό, είναι καθαρός. Εμφανίζεται μια κοπέλα η οποία ξαφνιάζεται όταν τον βλέπει.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Είναι εδώ η κυρά σου;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ:

– Και τι θέλεις εσύ εδώ; Ποιος είσαι;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Θέλω να της μιλήσω. Μπορείς να τη φωνάξεις;

Επιμένει χωρίς να χάσει το θάρρος του.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ:

– Περίμενε 'δω.

Αφήνει την πόρτα μισάνοικτη και φεύγει. Ο Ντριτάν περιμένει με αγωνία. Φοβάται μήπως η Μαρία αδιαφορήσει ή τον διώξει με τις κλωτσιές. Ρίχνει κλεφτές ματιές από το άνοιγμα της πόρτας. Περιποιείται το μαλλί του και φτιάχνει κάπως το σακάκι του, που του πέφτει λίγο μεγάλο. Το έχει δανειστεί από ένα μεγαλύτερο συμπατριώτη του, για να κάνει καλή εντύπωση στη Μαρία.

Σε λίγο εκείνη εμφανίζεται στην είσοδο. Ανοίγει λίγο ακόμα την πόρτα και του λέει.

ΜΑΡΙΑ:

(βαριεστημένα)

– Για πες μου, τι θέλεις εδώ πέρα πάλι εσύ;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Ευχαριστώ για χτες.

ΜΑΡΙΑ:

– Είσαι κι ευγενικός.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Μ' έσωσες. Εγώ... θέλω να βρω δουλειά και ήρθα σ' εσένα, κυρία.

ΜΑΡΙΑ:

– Να κι ένας που με φωνάζει κυρία. Άκου να σου πω, εδώ δεν υπάρχει δουλειά για σένα, πήγαινε να βρεις αλλού.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Μα... Θέλω λεφτά!

ΜΑΡΙΑ:

– Και ποιος δε θέλει, αγόρι μου; Δε χρειάζεται όμως να μπερδεύεσαι στα πόδια μου, θα τα καταφέρεις μόνος σου.

Κάνει την κίνηση να κλείσει την πόρτα, ο Ντριτάν όμως την σπρώχνει με τα χέρια του και την κρατά ανοιχτή.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Δεν ξέρω κανέναν εδώ, σ' αυτή τη χώρα. Θέλω δουλειά, μόνο δουλειά.

ΜΑΡΙΑ:

– Σου είπα, δεν υπάρχει δουλειά, αλλά να περνάς όποτε θέλεις να σου δίνω φαγητό. Πήγαινε τώρα, πρέπει να πάω μέσα. Δουλεύω κι εγώ.

Κλείνει την πόρτα. Ο Ντριτάν κάθεται στο κεφαλόσκαλο, απογοητευμένος. Κοιτάζει τον ουρανό που είναι γεμάτος σύννεφα.

«Πάλι θα βρέξει μωρέ κι άντε να κοιμηθείς σ' εκείνο το σπίτι που θα γεμίσει πάλι νερά», μονολογεί.

Περιμένει λίγο κι έπειτα σηκώνεται. Κοιτάζει την πόρτα της Μαρίας, σκέπεται να ξαναχτυπήσει το κουδούνι, αλλά, τελικά φεύγει.

Τα μαγαζιά έχουν κλείσει. Τα Αλβανάκια είναι μπροστά σε μια βιτρίνα ενός μαγαζιού που πουλά τηλεοράσεις. Η κυκλοφορία στους δρόμους είναι αραιή και οι διαβάτες λίγοι. Ο Αρμπέν στέκεται μπροστά στη τζαμαρία της βιτρίνας και χαζεύει τηλεόραση, ενώ

οι άλλοι δύο κάθονται κάτω και περιεργάζονται ένα αντικείμενο που έχουν βρει στο δρόμο.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Ελάτε να δείτε ωραίες γκόμενες! Πω... πω... μάνα μου!

Σηκώνεται ο Ταουλάντ να ρίξει μια ματιά. Η τηλεόραση δείχνει ένα σήριαλ.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Σιγά τις ωραίες. Προχθές είχε ωραιότερες.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Να... ρε 'σεις, έχει αυτό που βλέπαμε την περασμένη εβδομάδα. Αυτοί οι δύο αγαπιούνται, αλλά δεν πρέπει ν' αγαπιούνται.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Όχι ρε 'συ, σε άλλο κανάλι το βλέπαμε αυτό.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Έχει τέτοια και σ' αυτό το κανάλι.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Και σ' ένα άλλο έχει πάλι τα ίδια.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Τα έχετε μπερδέψει μου φαίνεται.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Δεν τα έχουμε μπερδέψει, απλά παίζουν άλλοι σε κάθε κανάλι. Όλοι αγαπιούνται, αλλά δεν πρέπει ν' αγαπιούνται.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Για κοιτάξτε εκεί κάτω.

Τους δείχνει και οι άλλοι κοιτάζουν.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Έχει κάτι ψηλές κούτες. Πάμε να τις πάρουμε, να κάτσουμε πάνω σ' αυτές.

Τρέχουν και τις παίρνουν. Τις τοποθετούν μπροστά στη βιτρίνα. Κάθεται ο καθένας σε μία. Υπάρχουν τρεις τηλεόρασεις ανοιχτές.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Εγώ θα δω σ' αυτή την τηλεόραση.

Και δείχνει τη μία από τις τρεις.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Κι εγώ σε αυτή με την ωραία γκόμενα.

Και δείχνει την άλλη.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Εντάξει, πολύ ωραία. Κι εγώ θα δω σ' εκείνη.

Τι πολυτέλεια! Ο καθένας τους έχει τη «δική» του τηλεόραση. Αφοσιώνονται στο θέαμα. Μετά από αρκετή ώρα τηλεθέασης παίρνουν το δρόμο της επιστροφής. Είναι 1 η ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Είναι νυσταγμένα και πεινασμένα. Έχουν αγοράσει κόκα-κόλα και πίνουν.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Μωρέ γουργουρίζει η κοιλιά μου κι έχουμε ακόμα δρόμο. Πάμε από τον άλλο δρόμο που είναι πιο σύντομα.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Όχι από τον άλλο δρόμο γιατί είναι η μαφία εκεί.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Σιγά μη φοβηθούμε τη μαφία... χε... χε...

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Να τη φοβηθείς, ρε βλάκα. Για κοίτα τι έχω από δαύτους.

Ανοίγει το πουκάμισό του και δείχνει ένα σημάδι από μαχαιριά στο στήθος του. Ο Ντριτάν και ο Αρμπέν κοιτάζουν έκπληκτοι.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Ρε 'συ, τι είναι αυτό που σου έχουν κάνει;

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Με μαχαίρωσαν γιατί δεν ήθελα να τους δώσω τα λεφτά μου από το μεροκάματο. Δεν τους φοβήθηκα και την έπαθα. Με απειλούσαν κι εγώ έκανα τον ζύπνιο. Τελικά με χτύπησαν και μου πήραν τα λεφτά.

Την ίδια στιγμή ακούγονται βήματα. Ο Ντριτάν γυρίζει το κεφάλι του και τους βλέπει και, σιγανά, για να μην τους πάρουν χαμπάρι οι «ύποπτες σκιές», ενημερώνει τους «συναδέλφους» του.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Για κοιτάξτε πίσω σας, κάποιοι μας παρακολουθούν.

Οι τύποι πλησιάζουν. Είναι μεγαλύτεροι απ' αυτούς. Περίπου εικοσάρηδες. Φορούν πέτσινα μπουφάν κι αθλητικά παπούτσια.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Ωχ... ωχ... η συμμορία. Μην το βάλετε στα πόδια, θα νομίζουν ότι θέλουμε να τους ξεφύγουμε και θα τσαντιστούν.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Και τι θα κάνουμε τώρα;

Είναι όλοι τους πολύ φοβισμένοι. Ο Ταουλάντ μονολογεί τρομαγμένος.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Γαμώ το. Έπρεπε να πάρω τον σουγιά του Στένο.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Όχι πόλεμο.

Τρομοκρατημένος, προσπαθεί να συγκρατήσει τον «αρχηγό» από μία τρέλα της στιγμής που θα την πληρώσουν ακριβά.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Τώρα να δεις τι θα γίνει.

Δεν ακούει τις παρακλήσεις του Ντριτάν. Συνεχίζουν το δρόμο τους χωρίς να κοιτάζουν καθόλου πίσω τους. Επιταχύνουν το βήμα τους και παρακαλούν από μέσα τους να μην τους επιτεθούν. Ο Ντριτάν σφυρίζει για να του φύγει ο φόβος.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Τρελάθηκες ρε; Τραγουδάς για να τους νευριάσεις; Βούλωσέ το χαζέ.

Τα δύο ψευτοαντράκια πλησιάζουν όλο και περισσότερο. Τα βήματά τους ακούγονται πιο έντονα. Είναι σίγουρο ότι έχουν σκοπό να τους πάρουν τα λεφτά. Τα τρία αλητάκια αποφασίζουν να δράσουν, αν χρειαστεί.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Άμα μας επιτεθούν, να βγάλετε τις ζώνες από τα παντελόνια σας και να βαρέσετε.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(Απελπισμένα)

- Εγώ δε φοράω ζώνη.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Και πώς στέκεται ρε 'σου το παντελόνι σου χωρίς ζώνη;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Στέκεται...

Απαντά όχι και τόσο σίγουρος. Σκέπεται πως συχνά σπκώνει το παντελόνι που του πέφτει συνέχεια, γιατί του είναι μεγάλο. Του το έχουν χαρίσει.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Σκάστε τώρα. Θέλω ν' ακούω τα βήματά τους.

Και κόβει τις κουβέντες με μια απειλητική χειρονομία. Τώρα σιωπούν και βαδίζουν πιο γρήγορα. Οι βηματισμοί των «μαφιόζων» ακούγονται πιο κοντά τους τώρα. Ο φόβος τους μεγαλώνει. Τα πρόσωπά τους είναι τρομαγμένα και περισσότερο του Ντριτάν. Δεν το έχει ξαναζήσει αυτό. Δε γνώριζε γι' αυτά, δεν του τα είχαν πει. Οι συμμορίτες όλο και πλησιάζουν. Τα δύο ζηπανάκια βγάζουν τις ζώνες τους και ετοιμάζονται. Ο Ντριτάν σκύβει και παίρνει μια πέτρα που βλέπει στο δρόμο. Την κρατά καλά στο χέρι σφίγγοντάς την στη γροθιά του. Περιπατούν με τον ίδιο ρυθμό, όταν άξαφνα πεπέται ο ένας απ' τους δύο μπροστά τους, ενώ ο άλλος στέκεται πίσω τους. Κρατούν σουγιάδες. Τους ακινητοποιούν και τους απειλούν.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Μαγκάκια, ρίξτε τα.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Σήμερα έχουμε μαζέψει λίγα λεφτά.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Άστ' αυτά. Είπα ρίξ τα όλα, αλλιώς σε σαπίζω στο ξύλο εσένα και τ' άλλα τα μυξάρικα.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Ακούστε φλούφληδες, άντε κάντε γρήγορα για να κοιμηθείτε σήμερα.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Και τι θα πάμε στους «θείους»;

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Σοκολατάκια. Λοιπόν, δε θα περιμένουμε πολύ... ρίχτε τα.

Τα αλψτάκια για μια στιγμή παγώνουν απ' τον τρόμο. Για μια μόνο στιγμή ο Ταουλάντ σπκώνει τη ζώνη του στον αέρα, έτοιμος να τον χτυπήσει, αλλά μόλις δευτερόλεπτα μετά τον σταματά ο πρώτος Συμμορίτης με μια γερή μπουνιά στο πρόσωπο. Ο Ταουλάντ πέφτει κάτω αιμόφυρτος. Του Ντριτάν του ανάβουν τα αίματα. Σφίγγει στη γροθιά του την πέτρα και αποφασίζει να χτυπήσει τον «εχθρό» με όση δύναμη έχει. Του δίνει μια κλωτσιά κι έπειτα σπκώνει τη γροθιά του. Μόλις καταφέρνει να τον χτυπήσει λίγο στη μύτη, γιατί ο Συμμορίτης με έναν επιδέξιο ελιγμό αποφεύγει το χτύπημά του. Η κλωτσιά όμως τον πόνεσε. Τον πάνει από τη μπλούζα και του καρφώνει το σουγιά στο πρόσωπο.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Δεν θα σ' αποτειλώσω σήμερα. Θα 'χεις όμως τα σημάδια από τις μαχαιριές στα μαγουλά σου, μυζιάρικο.

Τα άλλα δύο δεν μιλούν. Φοβούνται πολύ. Ο Ντριτάν την έχει άσχημα. Πώς έμπλεξε έτσι; Τα πόδια του τρέμουν. Ιδρώνει. Ξέρει πως πολύ δύσκολα θα ξεφύγουν απ' αυτούς.

Ο Ταουλάντ σπκώνεται από κάτω με δυσκολία και, τρικλίζοντας προχωρεί προς τον «Μαφιόζο». Το κεφάλι του βουίζει.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Θα σου δώσουμε όσα λεφτά έχουμε. Και τα σημερινά και τ' αυριανά και όσες άλλες μέρες θέλεις. Άσ' τον, όμως.

Βγάζει από τις τσέπες του όσα λεφτά έχει. Το ίδιο κάνει και ο Αρμπέν. Τα ρίχνουν κάτω. Ο Ντριτάν δεν μπορεί να κουνηθεί έτσι σφικτά όπως τον κρατά ο πρώτος Συμμορίτης.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

- Μαζείψτε τα από κάτω και δώστε τα.

Αμέσως σκύβουν, τα μαζεύουν και του τα δίνουν. Ο Συμμορίτης τα παίρνει κι αφίνει τον Ντριτάν με δύναμη. Τους κοιτάζει καλά.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ:

– Λοιπόν, θα συναντηθούμε μεθαύριο να μας δώσετε και τα άλλα.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:

– Εντάξει.

Πώς να αρνηθούν άλλωστε;

Η «Μαφία» απομακρύνεται και τα ζητιανάκια βγάζουν έναν... ομαδικό αναστεναγμό ανακούφισης. Ο Ντριτάν κάθεται χάρμω αποκαμωμένος. Ευτυχώς τη γλιτώσανε.

Δύο μέρες αργότερα ο Ντριτάν βρίσκεται στη γωνία του δρόμου απέναντι από το «μαγαζί» της Μαρίας και την περιμένει να βγει. Πότε τραγουδά, πότε παίζει με τις πέτρες του δρόμου, για να περάσει η ώρα, όμως περιμένει για ώρες, ώσπου αποκοιμείται.

Κάποια στιγμή η Μαρία βγαίνει από το σπίτι και κλείνει δυνατά τη πόρτα πίσω της. Με το θόρυβο, ο Ντριτάν πετάγεται από τον ύπνο. Τη βλέπει. Αμέσως τρέχει κι εμφανίζεται μπροστά της. Η Μαρία ξαφνιάζεται.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Μην θυμώσεις, δεν είχα πού να πάω.

ΜΑΡΙΑ:

– Άσ' τα αυτά πονηρούλη. Γιατί κόλλησες σ' εμένα;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Σου είπα δεν έχω κανέναν. Θέλω δουλειά. Πάρε με μαζί σου. Προχθές κινδύνεψα μαζί με τους φίλους μου. Φοβάμαι πολύ. Θα με σκοτώσει η «μαφία». Πάρε με μαζί σου. Θα δουλέψω όσο θέλεις.

ΜΑΡΙΑ:

- Επιμένεις πάρα πολύ. Έτσι που πας, θα πετύχεις εσύ παιδί μου. Τελείωσα τη δουλειά και πηγαίνω σπίτι. Το σπίτι μου είναι σε άλλη συνοικία... καλή. Οι γείτονες δεν ξέρουν τη δουλειά μου. Άλλωστε δεν κυκλοφορώ και πολύ εκεί. Έχεις φάει;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Πήρα μία σοκολάτα από το περίπτερο. Δεν την έκλεψα, την αγόρασα. Μ' αρέσουν πολύ οι σοκολάτες.

Η Μαρία σκεπτική, προχωρεί προς το αυτοκίνητό της. Ο Ντριτάν την ακολουθεί. Γυρίζει και τον σκουντά στον ώμο φιλικά.

ΜΑΡΙΑ:

- Άντε, έλα μαζί μου να σε φιλέψω, γι' απόψε μόνο. Να δω τι άλλο μπελά θα βρω μαζί σου.

Το πρόσωπο του μικρού φωτίζεται από μια ανέλπιστη ευτυχία. Μπαίνουν στο αυτοκίνητο κι η Μαρία βάζει μπροστά.

Όταν φτάνουν, η Μαρία παρκάρει ακριβώς απέναντι από το σπίτι της. Βγαίνουν από το αυτοκίνητο. Φτάνουν στην εξώπορτα. Η ιερόδουλη βγάζει τα κλειδιά της κοιτάζοντας δεξιά, αριστερά. Ανοίγει την πόρτα.

ΜΑΡΙΑ:

- Δούλεψα σκληρά για να φτιάξω αυτή τη μονοκατοικία. Δεν μου αρέσουν καθόλου τα διαμερίσματα.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Εμένα μου αρέσουν όλα τα σπίτια εδώ πέρα.

ΜΑΡΙΑ:

- Ξέρεις γιατί δεν μου αρέσουν οι πολυκατοικίες; Γιατί δεν μου αρέσουν οι φωταγωγοί. Εκεί ανακατεύονται μυρωδιές από τηγανιτό ψάρι, κεφτεδάκια, κρεμμυδάκια, κολοκυθάκια, αροξόλ. Ακούς το καζανάκι του από κάτω και την κλανιά του από πάνω. Έπειτα μη νομίζεις ότι επειδή μένουν πολλοί μαζί, ότι γνωρίζονται. Δεν ξέρει ο ένας τον άλλον κι ανάθεμα αν λένε μια καλημέρα. Έλα τώρα πάμε μέσα, νεαρέ μου.

Η Μαρία σπρώχνει φιλικά τον Ντριτάν στην είσοδο, κλείνει την πόρτα πίσω της και την κλειδώνει.

ΜΑΡΙΑ:

- Κλειδώνω γιατί γίνονται πολλές κλεψιές τελευταία από τους Αλβανούς αλλά κι από τους δικούς μας βέβαια. Έλα, πάμε μέσα.

Ο Ντριτάν προχωρά μέσα. Περιεργάζεται το χώρο. Το σπίτι είναι άνετο, πεντακάθαρο, η ατμόσφαιρα ζεστή. Τα έπιπλα ωραία, σχεδόν όλα καινούρια.

ΜΑΡΙΑ:

- Εδώ είναι το «σπιτικό» μου λοιπόν.

Σηκώνει ψηλά τα χέρια και κάνει μια στροφή για να δείξει το χώρο στο μικρό της φίλο.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Πολύ ωραίο και είναι τόσο μεγάλο!!!

ΜΑΡΙΑ:

– Μαρία με λένε, εσένα;

Ρωτά ξαφνικά, αφού θυμήθηκε πως δεν είχαν συστηθεί τόσο καιρό.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(χαρούμενα)

– Ντριτάν. Εδώ με φωνάζουν Φώτη.

ΜΑΡΙΑ:

– Ε, τότε θα σε φωνάζω Φώτη. Λοιπόν Φώτη, σου αρέσει το σπίτι μου;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι, πολύ.

ΜΑΡΙΑ:

– Εγώ το έχω διακοσμήσει.

Καμαρώνει. Κάθεται σε μια καρέκλα και βγάζει τα παπούτσια της.

ΜΑΡΙΑ:

– Δεν θα ανησυχούν οι «θείοι» σου;

ΦΩΤΗΣ:

– Μπα... καθόλου, ούτε που θα τους νοιάξει. Το 'χω ξανακάνει. Προχτές ήμουν κουρασμένος και δεν πήγα σπίτι. Κοιμήθηκα στο δρόμο με τους άλλους.

ΜΑΡΙΑ:

– Πολύ επικίνδυνο αυτό για ένα παιδί. Πόσων χρονών είσαι;

ΦΩΤΗΣ:

– Η μαμά μου λέει ότι είμαι 12. Έτσι πρέπει να είναι. Τα άλλα αδέρφια μου είναι μικρότερα, εγώ είμαι ο μεγαλύτερος.

ΜΑΡΙΑ:

- Πάμε να φάμε. Δεν έχω μαγειρέψει. Θα φτιάξω ομελέτα με σαλάτα.

Πηγαίνουν στην κουζίνα. Η Μαρία του υπενθυμίζει.

ΜΑΡΙΑ:

- Μην ξεχνάς, οι γειτόνισσες δεν ξέρουν τι δουλειά κάνω, έτσι;

Η Μαρία ανάβει το φως της κουζίνας. Όλα είναι καθαρά και τακτοποιημένα. Ο νεροχύτης λάμπει. Πιάνει τα απαραίτητα σκεύη κι αρχίζει να φτιάχνει την ομελέτα. Ο Φώτης κάθεται στην καρέκλα και την παρακολουθεί μαζεμένος, σχεδόν υπνωτισμένος απ' τις κινήσεις της.

ΜΑΡΙΑ:

- Έχω δωμάτιο να κοιμηθείς. Αύριο όμως, πριν φύγω, θα σε ξυπνήσω να φύγεις κι εσύ μαζί μου, εντάξει;

ΦΩΤΗΣ:

- Εντάξει! Δηλαδή θα 'χω δικό μου δωμάτιο;

Δεν μπορεί να πιστέψει σί' αυτιά του.

ΜΑΡΙΑ:

- Ε... ναι, έχω δωμάτιο. Καμιά φορά έρχεται και κοιμάται ο ανιψιός μου. Είναι λίγο μεγαλύτερος από σένα.

ΦΩΤΗΣ:

- Έχεις ανιψιό!

ΜΑΡΙΑ:

- Έχω, γιατί; Έχω μια αδερφή στο χωριό που την αγαπώ πολύ. Είναι παντρεμένη και έχει αυτό το αγόρι. Τον νοιάζομαι. Τους στέλνω λεφτά συχνά.

ΦΩΤΗΣ:

- Είσαι πολύ καλή Μαρία.

MARIA:

- Βέβαια είμαι. Τι δηλαδή, επειδή κάνω αυτό το επάγγελμα; Σταράτα πράγματα. Ήθελα και έγινα, εγώ το διάλεξα. Μάλλον, γεννήθηκα πόρνη. Αλλά νομίζεις ότι εμείς δεν έχουμε ψυχή; Απλά τη θάβουμε, μικρέ μου.

Ανοίγει ένα συρτάρι, βγάζει ένα καθαρό τραπεζομάντιλο, το στρώνει. Τοποθετεί τα σερβίτσια όμορφα κι όταν το φαγητό είναι έτοιμο, το σερβίρει.

MARIA:

- Μου αρέσει να τρώω σε καθαρό, υφασμάτινο τραπεζομάντιλο. Απεχθάνομαι το νάιλον. Κάθε μέρα στρώνω κι άλλο. Και οικογένεια να είχα, το ίδιο θα έκανα. Δε θα βαριόμουνα το πλύσιμο.

Κάθονται στο τραπέζι. Η Μαρία κάνει το σταυρό της κατανυκτικά. Ο Φώτης την κοιτάζει και, δειλά, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Είναι πολύ πεινασμένος, γι αυτό αρχίζει να τρώει λαίμαργα.

MARIA:

- Έ... ξεχασες να πλύνεις τα χέρια σου, μικρέ. Το μπάνιο είναι δεξιά, πήγαινε γρήγορα.

Χαϊδεύει το κεφαλάκι του. Ο Φώτης συμμορφώνεται και πηγαίνει. Το υπνοδωμάτιο είναι τακτοποιημένο και καθαρό. Η Μαρία βγάζει το κάλυμμα του κρεβατιού. Η κουβέρτα και τα σεντόνια είναι τέλεια στρωμένα σαν να περιμένουν κάποιον να κοιμηθεί. Όλα είναι έτοιμ συγκυρισμένα ώστε να φαίνεται ότι το δωμάτιο είναι έτοιμο για κάποιον φιλοξενούμενο.

MARIA:

- Εδώ θα κοιμηθείς. Τα σεντόνια είναι εντάξει, καθαρά.

Κοιτάζει τα ρούχα του.

ΜΑΡΙΑ:

– Να βγάλεις τα ρούχα σου, μην κοιμηθείς μ' αυτά. Θα' πρεπε να σε πλύνω, αλλά, είμαι κουρασμένη σήμερα. Εγώ θα κάνω ένα γρήγορο ντους.

ΦΩΤΗΣ:

– Μην ανησυχείς Μαρία, θα προσέχω.

ΜΑΡΙΑ:

– Αν χρειαστείς κάτι να με φωνάξεις, μη ντραπείς. Καληνύχτα.

ΦΩΤΗΣ:

– Καληνύχτα.

Η Μαρία βγαίνει από το δωμάτιο και κλείνει την πόρτα.

Ο Φώτης νιώθει όμορφα. Πρώτη φορά κοιμάται σε δικό του δωμάτιο. Στην πατρίδα του δεν είχε τέτοια «πολυτέλεια». Κοιμόντουσαν όλοι μαζί. Βγάζει έναν αναστεναγμό ανακούφισης και ξαπλώνει στο κρεβάτι με τα χέρια στο προσκέφαλο. Κοιτάζει το ταβάνι και σιγά-σιγά κλείνουν τα μάτια του. Είναι πολύ κουρασμένος...

Πρωί-πρωί η Μαρία πίνει τον καφέ της στην κουζίνα. Καπνίζει το τσιγάρο της και είναι σκεπτική. Σηκώνεται να φτιάξει το πρωινό για τον Φώτη. Όταν τελειώνει ξανακάθεται κι ανάβει άλλο ένα τσιγάρο. Πίνει τις τελευταίες γουλιές του καφέ της. Φαίνεται αναποφάσιστη. Ανοίγει το ραδιόφωνο, αλλά το ξανακλείνει. Σηκώνεται πάλι, παίρνει την κούπα με το γάλα, το ψωμί με το βούτυρο και το μέλι, το χυμό από το μάρμαρο δίπλα στο νεροχύτη και το τοποθετεί πάνω στο τραπέζι. Ύστερα παίρνει ένα στυλό που βρίσκεται

πάνω στο ψυγείο και σε μια χαρτοπετσέτα γράφει ανορθόγραφα με τα λιγοστά γράμματα που της χρειάστηκαν να μάθει.

«ΓΙΑ ΣΙΜΕΡΑ ΜΗΝΕ».

Κοιτάζει το σημείωμα καλά κι ύστερα το σκίζει μονολογώντας: «Αφού δεν ξέρει γράμματα!!».

Πετάει τα σκισμένα χαρτιά στο σκουπιδοτενεκέ, παίρνει την τσάντα της και φεύγει βιαστικά, για να μην αλλάξει γνώμη.

Ο Φώτης ξυπνά. Τρίβει τα μάτια του, ανασπώνεται, κοιτάζει τριγύρω και αμέσως θυμάται τα χτεσινοβραδινά με τη Μαρία και τεντώνεται ικανοποιημένα. Κατεβαίνει από το κρεβάτι, προχωρεί προς την πόρτα, την ανοίγει και φωνάζει την Μαρία, νομίζοντας ότι είναι εκεί.

ΦΩΤΗΣ:

– Μαρίααα...

Καμία απάντηση. Περιμένει για ένα δευτερόλεπτο. Τίποτα. Ξαναφωνάζει.

ΦΩΤΗΣ:

(πο δυνατά αυτή τη φορά)

– Μαρία;

Πάλι καμία απάντηση. Βγαίνει από το δωμάτιο. Ανοίγει την πόρτα του υπνοδωματίου της Μαρίας και ρίχνει μια ματιά. Κι εκεί κανείς. Την κλείνει και πηγαίνει στην κουζίνα. Βλέπει το πρωινό πάνω στο τραπέζι. Ένα ποτήρι γάλα, ένα πιάτο με φέτες ψωμί αλειμμένες με βούτυρο και μέλι και ένα μικρό κουτί με χυμό. Τι ωραία που φαίνονται όλα αυτά. Αρχίζει να τρώει με μεγάλη λαιμαργία αυτό το

γευσικότατο πρωινό. Όταν τελειώνει, μαζεύει το πιάτο και το ποτήρι και τα τοποθετεί μέσα στο νεροχύτη.

Στο σαλόνι ανοίγει την τηλεόραση και κάθεται αναπαυτικά στον καναπέ. Στην οθόνη εμφανίζεται η εκπομπή «Εξυπνο χρήμα».

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ:

– Πώς να επενδύσετε σωστά τα χρήματά σας, αυτό θα συζητήσουμε σήμερα.

Ο Φώτης ακούει με προσοχή, λες και τον αφορά. Δεν καταλαβαίνει όμως κι αλλάζει κανάλι. Κι όλο αλλάζει κανάλια. Χαζεύει διάφορες εικόνες. Δεν ξέρει τι να δει, είναι τόσα πολλά. Δε χορταίνει το μάτι του. Σκέφτεται:

«Ωραία κάθομαι εδώ, οι άλλοι όμως, θα κάτσουν στις κούτες το βράδυ».

Παρόλη τη βόλεψή του σκέπτεται τους φίλους του.

Όλο το πρωί το περνά μπροστά στη τηλεόραση. Του αρέσει πολύ. Δεν θα έχει ξανά τέτοια ευκαιρία να δει τόσο πολύ τηλεόραση και μάλιστα πάνω σε καναπέ αληθινό κι όχι σε... κούτες. Αν όχι αύριο, οπωσδήποτε μεθαύριο θα φύγει, όπως του είπε η Μαρία. Στενοχωριέται με αυτή τη σκέψη. Κάποια στιγμή τον παίρνει ο ύπνος, ζαλισμένο από την τηλεόραση γιατί δεν έχει συνηθίσει να βλέπει τόσο πολύ.

Τον ξυπνά ένα κουδούνισμα. Κοιτάζει δεξιά, αριστερά. Συνειδητοποιεί ότι είναι τηλεφωνο. Ψάχνει να το βρει. Κοιτάζει σε διάφορες μεριές, αλλά δεν βλέπει κάποια συσκευή. Το κουδούνισμα συνεχίζεται. Νιώθει απελπισία που δεν το βρίσκει. Στέκεται για να ακούσει καλύτερα. Τότε καταλαβαίνει ότι δεν είναι στο χώρο που βρίσκεται. Ακούγεται από το δωμάτιο της Μαρίας. Τρέχει προς τα κει. Σηκώνει το ακουστικό και περιμένει να ακούσει κάποια φωνή. Σιωπή. Περιμένει. Δεν μιλά. Τότε ακούγεται η φωνή της Μαρίας.

ΜΑΡΙΑ:

– Φώτη, με ακούς;

ΦΩΤΗΣ:

- Ναι, τώρα σε ακούω.

ΜΑΡΙΑ:

- Τι κάνεις;

ΦΩΤΗΣ:

- Βλέπω τηλεόραση.

ΜΑΡΙΑ:

- Εγώ θ' αργήσω να έρθω, νωρίς το απογευματάκι θα φτάσω μάλλον. Θα σου φέρω φαγητό. Σου αρέσουν τα χάμπουργκερ;

ΦΩΤΗΣ:

- Δεν ξέρω, δεν έχω φάει... τέτοια.

Δεν τα ονομάζει γιατί δεν μπορεί να τα προφέρει.

ΜΑΡΙΑ:

- Θα σου φέρω να δοκιμάσεις.

ΦΩΤΗΣ:

- Εντάξει, φέρε μου... «τέτοια»... να δοκιμάσω.

ΜΑΡΙΑ:

(με μπιρική στοργή)

- Μην το σκάσεις.

ΦΩΤΗΣ:

- Δε θέλω να το σκάσω.

ΜΑΡΙΑ:

- Λοιπόν, περίμένέ με, έτσι;

ΦΩΤΗΣ:

- Θα σε περιμένω, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ:

- Άντε γεια.

ΦΩΤΗΣ:

- Γεια.

Τοποθετεί το ακουστικό στη θέση του. Πρώτη φορά μίλησε στο τηλέφωνο. Του άρεσε.

Η Μαρία περπατά βιαστικά για να φτάσει στο σπίτι όσο γίνεται πιο γρήγορα. Κρατά τσάντες με ψώνια. Μόλις λίγα βήματα πριν το σπίτι, μια γυναίκα την πλησιάζει και την σκουντά από πίσω. Είναι η Άννα.

ΜΑΡΙΑ:

- Α... γεια σου Αννούλα, τι κάνεις;

ΑΝΝΑ:

- Μια χαρά. Νωρίς επιστρέφεις σήμερα...

ΜΑΡΙΑ:

- Φιλοξενώ ένα ανίψι μου κι έπρεπε να έρθω νωρίτερα. Η μητέρα του λείπει ταξίδι και την εξυπηρετώ λίγες μέρες.

ΑΝΝΑ:

- Κι εγώ έφυγα νωρίτερα αν κι έχω πολύ δουλειά. Πρέπει να πάω την Κατερίνα στον οδοντογιατρό. Το βράδυ δεν κοιμήθηκε από τους πόνους η κακομοίρα.

ΜΑΡΙΑ:

– Περαστικά της. Κι εγώ είχα έννοια τον μικρό όλη μέρα μόνο του στο σπίτι. Δεν μπορώ βλέπεις να έρθω νωρίτερα.

ANNA:

– Μαρία, έχουμε συναντηθεί τόσες φορές στο δρόμο, έχουμε πιάσει κουβέντα με τις ώρες και δεν έχεις έρθει ούτε μια φορά στο σπίτι μου, αν και σε έχω προσκαλέσει τόσες φορές. Έλα αύριο το απόγευμα για έναν καφέ με τον ανιψιό σου. Θα είναι η Κατερίνα να κάνει παρέα του μικρού.

ΜΑΡΙΑ:

– Μάλλον θα' ρθουμε. Τι ώρα περίπου;

ANNA:

– Κατά τις 5.00, θα 'ναι καλά;

ΜΑΡΙΑ:

– Εντάξει. Τα λέμε τότε!

ANNA:

– ΟΚ, θα σας περιμένω.

ΜΑΡΙΑ:

– Καληνύχτα, Αννούλα.

ANNA:

– Καληνύχτα.

Η Μαρία μπαίνει μέσα, κλείνει την πόρτα με το πόδι της, αφού τα χέρια της είναι γεμάτα, κι ακουμπά τα ψώνια κάτω. Ο Φώτης σηκώνεται από τον καναπέ να την υποδεχτεί. Την πλησιάζει, απλώνει τα χέρια του και την αγκαλιάζει. Η Μαρία τα χάνει. Δεν έχει συνηθίσει τέτοιες διαχυτικότητες. Τον αγκαλιάζει κι αυτή. Γίνεται φιλική μαζί του.

ΜΑΡΙΑ:

– Τι έγινε λεβέντη μου; Τι έκανες;

ΦΩΤΗΣ:

– Έβλεπα τηλεόραση.

ΜΑΡΙΑ:

– Σου αγόρασα ρούχα και σου έφερα να φας τα... «τέτοια».

Του γελά.

ΦΩΤΗΣ:

– Σ' ευχαριστώ, είσαι πολύ καλή.

ΜΑΡΙΑ:

– Μπρος τώρα να μπεις στο μπάνιο κι ύστερα θα μαγειρέψω για αύριο. Βέβαια, τώρα τελευταία δεν μαγειρεύω, αλλά εφ' όσον είσαι εσύ εδώ θα ξαναρχίσω. Εντάξει, δε με πειράζει, μάλλον μου αρέσει.

Η Μαρία ανοίγει τη βρύση να γεμίσει τη μπανιέρα με νερό. Αφήνει να τρέξει άφθονο νερό και ρίχνει παράλληλα αρκετό αφρόλουτρο. Ο Φώτης στέκεται δίπλα της και την κοιτάζει.

ΜΑΡΙΑ:

– Θα μπεις μέσα και θα μουλιάσεις. Πρέπει να πλυθείς καλά και να λούσεις τρεις φορές τα μαλλιά σου. Μάλλον θα σε βοηθήσω, για να γίνει καλή δουλειά. Άντε γύσου.

Ο Φώτης δεν κάνει καμία κίνηση, γιατί ντρέπεται να γδυθεί μπροστά της. Η Μαρία το καταλαβαίνει.

ΜΑΡΙΑ:

– Ντρέπεσαι, ε; Καλά, βγάλε τα ρούχα κι άσε μόνο το σώβρακο. Μπες μ' αυτό μέσα.

Ο Φώτης πάλι δεν κουνιέται. Η Μαρία περιμένει.

ΜΑΡΙΑ:

– Άντε ντε, τι περιμένεις; Κάνε αυτό που σου λέω.

ΦΩΤΗΣ:

– Δεν... φοράω σώβρακο.

ΜΑΡΙΑ:

(χαμογελώντας)

– Καλά, θα γυρίσω από την άλλη και δε θα βλέπω.

Η Μαρία γυρίζει την πλάτη στον Φώτη, ο οποίος γδύνεται πολύ γρήγορα και μπαίνει στη μπανιέρα. Η Μαρία τον ρωτά χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

ΜΑΡΙΑ:

– Είναι καλό το νερό;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι. Αμέ.

ΜΑΡΙΑ:

– Να γυρίσω;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι...

Γυρίζοντας, βλέπει τον Φώτη κωμένο μέσα στο νερό. Φαίνεται μόνο το κεφάλι του! Είναι τόσο αστείο το θέαμα, που η Μαρία ξεσπά σε γέλια.

ΜΑΡΙΑ:

- Σήκω λίγο πιο πάνω για να σε λούσω.

Ο Φώτης ανασπώνεται και η Μαρία σκύβει και αρχίζει να τον λούζει.

ΦΩΤΗΣ:

- Γιατί δεν με ξύπνησες το πρωί;

ΜΑΡΙΑ:

- Δε σε ξύπνησα, γιατί σε λυπήθηκα. Σε άφησα να ξεκουραστείς και να ξεσταθείς. Μπορείς να κάτσεις μερικές μέρες. Φοβάμαι όμως μη βρω το μπελά μου, μήπως νομίζουν ότι σ' εκμεταλλεύομαι. Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος εγώ.

ΦΩΤΗΣ:

- Το ξέρω. Το μόνο που θέλω είναι δουλειά κι άμα βρω θα ζήσω μόνος μου.

ΜΑΡΙΑ:

- Και νομίζεις ότι όταν βρεις δουλειά θα μπορέσεις να μείνεις μόνος σου; Πάλι θα θέλεις μια οικογένεια. Κακομοίρη μου, δεν είναι τόσο εύκολα τα πράγματα. Έπειτα τα λεφτά δεν θα σε φτάνουν. Πού θα μείνεις;

Τον ξεβγάζει. Ο Φώτης πιτσιλάει γύρω χαρούμενα. Η Μαρία του φωνάζει.

ΜΑΡΙΑ:

- Σιγά, ε, ε, σιγά, θα με κάνεις μούσκεμα...

Και γελά χαρούμενα. Ο Φώτης συνεχίζει το πιτσιλισμα. Η Μαρία τραβιέται προς τα πίσω να μην τη βρέξει.

ΜΑΡΙΑ:

(με ψευτο-αυστηρό ύφος)

- Έλα τώρα, σταμάτα να τελειώνουμε. Είμαι πάλι κουρασμένη. Βγες έξω.

ΦΩΤΗΣ:

- Θέλω να κάτσω λίγο ακόμα στο νερό.

ΜΑΡΙΑ:

- Καλά, κάτσε λίγο ακόμα. Αύριο μας έχει καλέσει για καφέ μια γειτόνισσα. Λέω να πάμε. Να είσαι πολύ προσεχτικός και ήσυχος. Αυτά τα ρούχα θα τα πετάξω, θα φορέσεις τα καινούρια.

ΦΩΤΗΣ:

- Είσαι πολύ καλή.

Δεν μπορεί να πιστέψει στην τόσο καλοσύνη της.

ΜΑΡΙΑ:

- Άντε να δούμε τι θα γίνει μ' εσένα.

Η Μαρία παίρνει την πετσέτα και την ακουμπά δίπλα του, πάνω σε ένα σκαμνάκι.

Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει από το μπάνιο.

Στο σπίτι της Άννας, η Μαρία και ο Φώτης κάθονται στον καναπέ. Λιτά έπιπλα και παντού βάζα με λουλούδια. Της Άννας της αρέσουν πολύ τα λουλούδια. Ακούγεται απαλή μουσική. Πάνω στο τραπέζι του σαλονιού είναι το σερβίτσιο του καφέ και μερικά κουλουράκια. Η Μαρία φτιάχνει τα μαλλιά του μικρού που πετάνε.

Η Άννα μπαίνει μέσα κρατώντας τα κρουασάν και το ζεματιστό καφέ, που η μυρωδιά του απλώνεται παντού.

ΜΑΡΙΑ:

– Έτοιμος ο καφές, ε; Μύρισε όλο το σπίτι.

ANNA:

– Αυτή την ώρα μ' αρέσει πολύ να κάθομαι να πίνω καφεδάκι με παρέα. Μου αρέσουν τα φθινοπωρινά Κυριακάτικα απογεύματα, ιδίως όταν απολαμβάνω ζεστό καφέ με γεμιστά κρουασάν.

Μόλις η Άννα τα ακουμπά στο τραπέζι, ο Φώτης βουτά ένα κρουασάν και το τρώγει λαίμαργα. Η Μαρία τον αγριοκοιτάζει. Συμμορφώνεται και μασάει με καθωσπρεπισμό. Ενώ η Άννα σερβίρει τον καφέ ρωτάει.

ANNA:

– Φώτη, θέλεις πορτοκαλάδα;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι, θέλω.

Φωνάζει στην Κατερίνα.

ANNA:

– Κατερίνα, φέρε μια πορτοκαλάδα. Είναι μερικά πράγματα τόσο απλά που μας δίνουν ευχαρίστηση. Δεν συμφωνείς, Μαρία;

ΜΑΡΙΑ:

– Άμα τα έχεις βρει, τότε είσαι τυχερός άνθρωπος. Αλλά, δυστυχώς, δε βλέπουμε πόσο κοντά μας είναι.

Η Κατερίνα εμφανίζεται στην πόρτα κρατώντας μία κανάτα με πορτοκαλάδα και δύο ποτήρια. Τα τοποθετεί στο τραπέζι και χαιρετά τη Μαρία.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

– Καλησπέρα. Τι κάνετε, κυρία Μαρία;

Ο Φώτης σταματά να τρώει και καρφώνει το βλέμμα του πάνω της.
Τη βρίσκει όμορφη.

ΜΑΡΙΑ:

- Γεια σου, Κατερίνα. Ήρθα με το ανίψι μου να κάτσουμε λίγο. Κάνουμε παρέα στη μαμά σου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Πολύ ωραία. Καλά κάνετε. Μαμά, θα πάω μια βόλτα, έτσι;
Της δίνει ένα φιλάκι.

ANNA:

- Πάλι θα βγεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Έχω διαβάσει.

ANNA:

- Καλά... Πάρε ένα κρουασάν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Δε θέλω τώρα, βιάζομαι. Σας χαιρετώ.

Φαίνεται αναστατωμένη. Όπως η Κατερίνα προχωρεί προς το δωμάτιό της, ο Φώτης την κοιτάζει επίμονα και με ενθουσιασμό.
Του αρέσει πολύ.

ANNA:

- Η Κατερίνα μου έχει αρχίσει και βγαίνει τώρα πια με παρέα απ' ότι έχω καταλάβει.

ΜΑΡΙΑ:

- Ήρθε η ώρα της.

ANNA:

- Ναι, αλλά ανησυχώ. Θέλω να ξέρω πού πηγαίνει και με ποιούς. Προσπαθώ να είμαστε φίλες. Έχω μεγάλη ευθύνη. Είμαι μόνη όπως ξέρεις.

ΜΑΡΙΑ:

- Πόσα χρόνια είσαι χωρισμένη;

ANNA:

- Δέκα. Σχεδόν μόνη μου τη μεγάλωσα. Ο πατέρας της βρίσκεται στο εξωτερικό. Όταν έρχεται, τη βλέπει και περνούν πολλές ώρες μαζί. Δεν έχω παράπονο, η συμπεριφορά του είναι σωστή. Αλλά βλέπεις, δε μένει στην Ελλάδα.

ΜΑΡΙΑ:

- Είναι καλό κορίτσι.

ANNA:

- Είναι... και ισορροπημένο άτομο. Μακάρι να είναι τυχερή στη ζωή της.

ΜΑΡΙΑ:

- Εσύ γιατί δεν παντρεύτηκες ξανά;

ANNA:

- Το βρίσκεις εύκολο; Έχω ένα δεσμό. Είμαστε μαζί δυο χρόνια. Μεγάλος έρωτας για μένα. Πιστεύω και για το Γιώργο. Δεν ξέρω τι θα γίνει με μας.

ΜΑΡΙΑ:

- Είναι παντρεμένος;

ANNA:

- Όχι, ανύπαντρος. Είναι καλό παιδί.

ΜΑΡΙΑ:

– Να παντρευτείτε.

ANNA:

– Δεν ξέρω. Σκέφτομαι την Κατερίνα. Άλλωστε δεν το έχουμε συζητήσει. Αν και κάπου τελευταία κάπου τον χάνω, δε βρισκόμαστε συχνά μαζί. Πρώτα ήμασταν πολύ κολλητοί. Τον αγαπώ πολύ. Είμαι σίγουρη ότι αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ο Φώτης δεν τις παρακολουθεί. Το μυαλό του είναι στην εικόνα της Κατερίνας. Ενώ συζητούν, αυτός ξεγλιστρά από την παρέα τους και πηγαίνει προς τον διάδρομο.

Δειλά-δειλά προχωρεί προς το δωμάτιο της Κατερίνας. Η πόρτα είναι μισάνοικτη. Όταν φτάνει, πλησιάζει το πρόσωπό του στο άνοιγμα της πόρτας. Κρυφοκοιτάζει με περιέργεια. Η Κατερίνα δεν τον αντιλαμβάνεται, έχει γυρισμένη την πλάτη, γδύνεται. Τα μάτια του Φώτη στυλώνονται πάνω της. Τα μαλλιά της μακριά, φρεσκολουσομένα, λάμπουν και το κορμάκι της λυγερό, μόλις που φαίνεται. Βάζει το κοντό φουστάνι της και κοιτάζεται στον καθρέφτη. Μετά παίρνει την βούρτσα από την τουαλέτα της και χτενίζει τα μαλλιά της. Ξανακοιτάζεται στον καθρέφτη. Έντονα ερωτικά σκιρτήματα για τον Φώτη. Η καρδιά του χτυπά δυνατά. Την κοιτάζει για λίγο ακόμα κι απομακρύνεται σιγά για να μην τον αντιληφθεί.

Δέχονται πάλι πρόσκληση της Άννας για μια συγκέντρωση με φίλες της. Έπειτα δεν είναι άσχημη ιδέα να έχουν σχέση με μια καλή γειτόνισσα.

Ετοιμάζονται για την εκδήλωση της Άννας. Έχουν αργήσει. Η ιερόδουλη ψάχνει για τα κοσμήματά της. Ο Φώτης κάθεται στο κρεβάτι της, περιμένοντάς την. Η Μαρία είναι πολύ αγχωμένη.

ΜΑΡΙΑ:

– Πρέπει να φορέσω τα κοσμήματά μου... για να είμαι κυρία, γιατί η Άννα έχει καλέσει τις φίλες της. Τα φοράω μόνο όταν πηγαίνω βόλτα με το ανίψι μου και την αδερφή μου.

ΦΩΤΗΣ:

– Θα 'ναι κι η Κατερίνα;

ΜΑΡΙΑ:

– Ε... μάλλον... εσύ είσαι έτοιμος; Για να σε δω. Αχ, αυτό το τσουλουφάκι, όλο σπκώνεται όρθιο.

Του διορθώνει τα μαλλιά. Κατεβάζει τη μπλούζα του πιο κάτω.

ΜΑΡΙΑ:

– Ωραίο αυτό το μπλουζάκι που σου πήρα. Να είσαι προσεχτικός για να κάνουμε καλή εντύπωση.

ΦΩΤΗΣ:

– Δεν ξέρεις αν θα είναι η Κατερίνα;

ΜΑΡΙΑ:

– Δεν είμαι σίγουρη.

Ανοίγει την μπιζουτιέρα της και διαλέγει τα κοσμήματα που αρμόζουν στην περίπτωση. Τα δείχνει στον Φώτη.

ΜΑΡΙΑ:

– Αυτά είναι ότι πρέπει.

Τα φορά κοιτάζοντας στον καθρέφτη. Ύστερα του λέει.

ΜΑΡΙΑ:

– Φέρε μου το κινητό μου. Πρέπει να το πάρω μαζί μου γιατί θα έχουν κι οι άλλες.

ΦΩΤΗΣ:

- Και ποιος θα μας τηλεφωνεί;

ΜΑΡΙΑ:

- Κανένας. Θα το κρατάμε μόνο για να το δείχνουμε. Έλα πάμε... μην αργήσουμε, θα 'χει και φαγητό.

Βγαίνουν από το δωμάτιο και πηγαίνοντας προς την έξοδο η Μαρία σταματά και κοιτάζεται σε έναν καθρέφτη που είναι κρεμασμένος πάνω σε ένα έπιπλο. Ανησυχεί μήπως έχει βαφτεί έντονα και δεν αρμόζει για σήμερα.

ΜΑΡΙΑ:

- Είναι πολύ έντονο το κραγιόν;

Δείχνει τα χείλη της στον Φώτη. Εκείνος τα κοιτάζει προσεχτικά.

ΦΩΤΗΣ:

- Πολύ ωραία είναι.

ΜΑΡΙΑ:

- Δεν σε ρώτησα, βρε, αν είναι ωραία, αλλά αν είναι έντονο το χρώμα.

ΦΩΤΗΣ:

- Τι θα πει έντονο;

ΜΑΡΙΑ:

- Καλά, ξέχασέ το. Πάμε.

Βγαίνουν από το σπίτι. Η Μαρία κρατά από το χέρι τον Φώτη και κατευθύνονται προς το σπίτι της Άννας. Η Μαρία στραβοπατά και σταματά για λίγο από τον ελαφρύ πόνο. Σκύβει και πάνει το πόδι της.

ΜΑΡΙΑ:

- Άι... στο διάτανο, γαμώ το, δεν έχω συνηθίσει να φοράω παπούτσια με χαμηλό τακούνι.

ΦΩΤΗΣ:

(απορημένος)

– Και γιατί τα φοράς;

ΜΑΡΙΑ:

– Είναι πιο αριστοκρατικό, γι' αυτό. Δε σου είπα ότι πρέπει να είμαστε καθώς πρέπει; Θα είναι φίλες της Άννας. Να είσαι πολύ προσεκτικός και μην ξεχνάς ότι δεν ξέρουν τί επάγγελμα κάνω. Άμα σε ρωτήσουν, θα πεις ότι έχω μαγαζί. Μην το ξεχάσεις.

ΦΩΤΗΣ:

– Δε θα το ξεχάσω, μην ανησυχείς.

Προχωρούν με γρήγορο ρυθμό για να μην αργήσουν.

Η Άννα ανοίγει την πόρτα. Είναι όμορφη. Φορά ένα στενό, καφέ, δερμάτινο παντελόνι και μια άσπρη πλεκτή μπλούζα. Τα μαλλιά της τα έχει κτενίσει ωραία.

ANNA:

– Καλώς τους.

ΜΑΡΙΑ:

– Καλησπέρα, αργήσαμε λιγάκι.

ANNA:

– Ελάτε, περάστε, σας περιμένουμε.

Προχωρούν προς το σαλόνι, όπου κάθονται δύο φίλες της Άννας και η ξαδέρφη της. Η Μαρία δειλιάζει προς στιγμή, αλλά ο Φώτης

την σπρώχνει να προχωρήσει, ενώ με το βλέμμα του ψάχνει την Κατερίνα. Χαιρετούν ευγενικά.

ΜΑΡΙΑ:

– Καλνοπέρα σας.

ΦΩΤΗΣ:

(συνεσιασμένα)

– Καλνοπέρα.

Η Άννα τους συστήνει.

Η Μαρία περνά και κάθεται στον καναπέ. Ακουμπά την τσάντα της κάτω. Νιώθει αμήχανα. Ο Φώτης δεν την ακολουθεί παρά στέκεται πιο πέρα. Για πολύ λίγο επικρατεί η σιωπή. Καμιά δεν μιλά. Τότε σπάει η σιωπή, η Άννα.

ANNA:

– Φώτη, εσύ μπορείς να πας μέσα που είναι η Κατερίνα με τα άλλα παιδιά.

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι, πηγαίνω.

Ο Φώτης απομακρύνεται κοιτάζοντας τη Μαρία. Αρχίζει η συζήτηση από μία καλεσμένη.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

– Έχετε πάει θέατρο τελευταία;

Καμία απάντηση από τις άλλες προσκαλεσμένες.

ANNA:

– Είδα ένα έργο που δεν μου άρεσε ιδιαίτερα. Έχουμε πολλά θέατρα. Δεν ξέρουμε σε ποιο να πρωτοπάμε.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

– Μακάρι να είχα καιρό να πηγαίνω στο θέατρο, αλλά δεν έχω χρόνο για

διασκέδαση. Εργάζομαι πολλές ώρες, βοηθάω το γιο μου στο διάβασμα και είναι και οι δουλειές του σπιτιού που δεν τελειώνουν ποτέ.

Απευθύνεται στη Μαρία.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Εσείς βοηθάτε τον ανιψιό σας;

ΜΑΡΙΑ:

- Είναι για λίγες μέρες μαζί μου.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Έστω αυτές τις λίγες ημέρες.

ΜΑΡΙΑ:

- Δεν προλαβαίνω. Έχω πολύ δουλειά στο... «μαγαζί».

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Έχετε μαγαζί;

ΜΑΡΙΑ:

(αμήχανη, σριμωγμένη)

...Ναι.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Έχετε πολλή «πελατεία»;

ΜΑΡΙΑ:

- Ναι... πνίγομαι.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Θα κουράζεστε.

ΜΑΡΙΑ:

- Βέβαια.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

(επιμένοντας)

- Θα βγάξετε λεφτά όμως.

ΜΑΡΙΑ:

- Αρκετά!

Η Μαρία δυσανασχετεί. Σηκώνεται να σερβιριστεί για να αποφύγει την πολυλογία της, που την εκνευρίζει. Το τραπέζι είναι γεμάτο με ωραία μεζεδάκια που τα έχει φτιάξει η Άννα. Η άλλη προσκαλεσμένη συνεχίζει τη συζήτηση.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Ο δικός μου γιος είναι διάνοια, όπως οι καθηγητές του διατείνονται.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ:

- Μπράβο το παιδί. Τα παιδιά μας έχουν κουλτούρα. Είδατε χτες το σήριαλ «η αγαπημένη»;

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ:

- Ναι... βέβαια.

Κι αρχίζουν να μιλούν ακατάπαυστα για τα επεισόδια της σειράς. Η Μαρία παρακολουθεί πόσο γρήγορα κινούνται τα χείλη τους. Δεν συμμετέχει στη συζήτηση γιατί δεν έχει δει τα επεισόδια. Δεν της αρέσει η τηλεόραση, της αρέσει πιο πολύ να ακούει μουσική. Ακούει τη συζήτηση μασουλώντας. Βαριέται αφάνταστα. Έχει μετανιώσει που ήρθε. Σηκώνεται, γερμίζει μεζεδάκια το πιάτο της, κάθεται. Ξανασηκώνεται, ξαναγεμίζει το πιάτο της και ξανακάθεται. Έτσι περνά η ώρα.

Η Κατερίνα, ο Φώτης και δυο ακόμη αγόρια κάθονται στο υπνοδωμάτιό της μικρής. Πίνουν κόκα-κόλα και συζητούν. Ο Φώτης ρίχνει κλεφτές ματιές στην Κατερίνα. Τη βρίσκει όμορφη. Λάμπει. Φορά μια μίνι φούστα κι ένα κολλητό μπλουζάκι. Τα δύο αγόρια συζητούν, ενώ η Κατερίνα τους ακούει αδιάφορα. Πιάνουν συζήτηση με το Φώτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

- Λοιπόν, πώς σε λένε;

ΦΩΤΗΣ:

- Φώτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

- Τι τάξη πηγαίνεις;

Ο Φώτης κοκκινίζει, σκέπτεται την απάντηση.

ΦΩΤΗΣ:

- Έκτη δημοτικού.

ΝΙΚΟΣ:

- Φαίνεσαι μεγαλύτερος.

ΦΩΤΗΣ:

(κομπιάζοντας)

- Τόσο είμαι... αλλά, φαίνομαι μεγαλύτερος.

Ο Φώτης τους παρατηρεί καλά καλά. Ελπίζει να μην έχουν καταλάβει το ψέμα του. Η Κατερίνα βγαίνει από το δωμάτιο. Ο Φώτης πίνει γουλιά-γουλιά την κόκα-κόλα και νιώθει άβολα. Ο Νίκος απευθύνεται στον Γιάννη.

ΝΙΚΟΣ:

- Τα παπούτσια που φοράς ήθελα να αγοράσω, αλλά, τελικά πήρα αυτά.

Σηκώνει το ένα πόδι του και το δείχνει.

ΝΙΚΟΣ:

- Είναι Nike.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

- Ωραία είναι. Εμένα είναι Strike. Είναι πιο ακριβή μάρκα η δική σου, αλλά τουλάχιστον και τα δύο είναι φερμάτα.

Απευθύνεται στον Φώτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

- Εσύ τι μάρκα παπούτσια φοράς;

ΦΩΤΗΣ:

(αμήχανα ψάχνει μια εξυπνη δικαιολογία)

- Έχω αγοράσει τόσες πολλές μάρκες που τα μπερδεύω.

ΝΙΚΟΣ:

- Η μάρκα γράφεται πάνω στο παπούτσι... για να δω.

Δεν πείθεται από τα λεγόμενα του Φώτη και σκύβει να δει.

ΝΙΚΟΣ:

- Δε γράφει τίποτα.

ΦΩΤΗΣ:

- Θα είναι γραμμένη από κάτω...

ΓΙΑΝΝΗΣ:

(επίμονα, σχεδόν με κακία)

- Δε γράφεται στην πατούσα, στο πλάι γράφεται.

ΦΩΤΗΣ:

- Σ' αυτά ναι, γιατί είναι από το εξωτερικό... γι' αυτό. Μου τα έστειλε ένας θείος μου.

Ο Φώτης χαμογελά, με ικανοποίηση για τη γρηγοράδα του. Οι άλλοι τον κοιτάζουν με κάποια έκπληξη.

ΦΩΤΗΣ:

- Πηγαίνω μέσα μήπως με θέλει η θεία.

Ο Φώτης φεύγει για να μην καταλάβουν τα ψέματά του.

Επιστρέφουν στο σπίτι αμίλητοι. Η Μαρία σπάει τη σιωπή.

MARIA:

- Τι μαλακισμένες που ήταν όλες τους. Ψευτοκιριλέ τύπισσες.

ΦΩΤΗΣ:

- Τα παπούτσια μου δε γράφουν τη μάρκα πάνω. Γιατί Μαρία;

MARIA:

- Γιατί πρέπει να γράφουν τη μάρκα πάνω;

ΦΩΤΗΣ:

- Έτσι είπαν τα παιδιά.

MARIA:

- Κι αυτά μαλακισμένα, όπως οι μάνες τους.

Εν τω μεταξύ, φτάνουν στο σπίτι.

Μετά από αρκετές μέρες η Κατερίνα κι ο Φώτης έχουν γνωριστεί καλύτερα. Έχουν ανταλλάξει ήδη δυο-τρεις επισκέψεις.

Μια μέρα η Κατερίνα χτυπά το παραθυρόφυλλο στο δωμάτιο του Φώτη. Ο μικρός ανοίγει και χαίρεται πολύ που την βλέπει.

ΦΩΤΗΣ:

- Γεια σου, Κατερίνα.

Της χαμογελά πλατιά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Κοίτα τι σου έφερα.

Σηκώνει μια μικρή κούτα, την ανοίγει και κρατά από τα αυτιά ένα μικρό κουνελάκι. Το ακουμπά στο περβάζι του παραθύρου. Το ζωάκι φαίνεται να φοβάται.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Ένας θεός μου το έφερε και σκέφτηκα να το χαρίσω σ' εσένα. Είμαι μεγάλη για κάτι τέτοια κι έπειτα δεν θα μπορέσει να ζήσει σε διαμέρισμα. Καλύτερα εδώ σ' εσένα που υπάρχει και αυλή.

ΦΩΤΗΣ:

- Σ' ευχαριστώ, είναι πολύ όμορφο, αλλά θα το θέλει η Μαρία;

Το παίρνει αγκαλιά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Αμέ, γιατί να μην το δεχτεί; Θα το βάλεις στην αυλή. Το θέλεις;

ΦΩΤΗΣ:

- Ναι, το θέλω πολύ. Ευχαριστώ.

Όπως ο Φώτης την κοιτάζει τρυφερά, σκύβει και τη φιλά στο μάγουλο. Έπειτα πλησιάζει στο αυτί της και της ψιθυρίζει χωρίς δισταγμό.

ΦΩΤΗΣ:

- Κατερίνα, θέλεις να τα φτιάξουμε; Μου αρέσεις πολύ.

Η Κατερίνα βάζει τα γέλια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Μα, τι λες; Δεν γίνεται Φώτη. Εγώ είμαι σαν αδελφή σου. Είσαι πολύ μικρός για τέτοια. Αργότερα θα γνωρίσεις κι εσύ κάποιο άλλο κορίτσι για να το αγαπήσεις.

ΦΩΤΗΣ:

- Ο έρωτας είναι στενοχώρια λένε...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Γλυκιά στενοχώρια όμως... γεια σου τώρα και να προσέχεις.

Πάει να φύγει, αλλά ο Φώτης τη ρωτά ανήσυχια, γιατί δε θέλει να βεβαιωθεί γι' αυτό που υποψιάζεται.

ΦΩΤΗΣ:

- Είσαι ερωτευμένη, Κατερίνα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Θα στο πω άλλη φορά, τώρα βιάζομαι. Γεια σου.

Του φωνάζει από μακριά και απομακρύνεται. Ο Φώτης της φωνάζει κι αυτός.

ΦΩΤΗΣ:

- Τι όνομα να του δώσω;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Όποιο θέλεις, δικό σου είναι.

ΦΩΤΗΣ:

- Το βαφτίζω Κατερίνα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Είναι θηλυκό;

ΦΩΤΗΣ:

- Δεν ξέρω.

Ο Φώτης ανασπκώνει τους ώμους. Δεν τον νοιάζει, άλλωστε μόνο αυτό το όνομα του αρέσει.

Είναι 1 η ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Η Μαρία παρακολουθεί μια εκπομπή για το περιβάλλον στην τηλεόραση. Ο Φώτης έχει γείρει το κεφάλι του στους ώμους της, είναι γλαρωμένος και μετά δυσκολίας ανοίγει τα βλέφαρά του για να δει τηλεόραση. Έξαφνα χτυπά το κουδούνι. Τρομάζουν κι οι δύο. Η Μαρία τρέχει στην πόρτα και κοιτάζει από το ματάκι. Είναι ο νταβατζής της που το έχει σκάσει εδώ και καιρό. Πριν ανοίξει την πόρτα, κάνει νόημα στον Φώτη να πάει στο δωμάτιό του. Ο Φώτης υπακούει και φεύγει. Ανοίγει. Ένας εξαγριωμένος τύπος μπαίνει μέσα. Είναι πιο νέος απ' αυτήν, ψηλός, γεροδεμένος με μακρύ μαλλί.

ΝΤΑΒΑΤΖΗΣ:

- Τι μου έκανες τρελή; Γιατί πήγες και τη βρήκες;

ΜΑΡΙΑ:

- Όχι θα την άφηνα τη βρώμα. Μπήκε ανάμεσά μας και θα πληρώσει.

ΝΤΑΒΑΤΖΗΣ:

- Γιατί να πληρώσει; Δε φταίει. Εγώ δε σε θέλω πια και σπάσε από μένα. Μ' όποια θέλω εγώ θα πηγαίνω.

Κατακόκκινος από τις φωνές, έτοιμος ν' αντιδράσει βίαια.

ΜΑΡΙΑ:

- Γιατί; Δεν ήσους ευχαριστημένος από μένα; Τόσα λεφτά σου έδωσα, τόσα δώρα σου έκανα.

ΝΤΑΒΑΤΖΗΣ:

- Να χέσω τα δώρα σου και τα λεφτά σου. Δε σε κάνω κέφι. Παρ' το απόφαση πια και μην ανακατευτείς ξανά γιατί θα σου σπάσω τη μούρη.

Ο Φώτης είναι πίσω από την πόρτα και κρυφακούει. Ο νταβιτζής προχωρεί προς την πόρτα για να φύγει, όμως η Μαρία τρέχει από πίσω του και τον τραβά από το χέρι.

ΜΑΡΙΑ:

- Μείνε μαζί μου, θα είμαι πολύ καλή μαζί σου. Θα σου κάνω όσα δώρα θες. Σε παρακαλώ, μη φεύγεις...

Τον κρατά γερά. Αυτός δυσανασχετεί και τη σπρώχνει. Τότε γονατίζει μπροστά του και του πάνει τα πόδια. Τον παρακαλεί.

ΜΑΡΙΑ:

- Σε θέλω πολύ και το ξέρεις. Σε παρακαλώ, μη φεύγεις.

Ο Φώτης δεν ξεκολλά το αυτί του από την πόρτα. Αναστατώνεται από τις φωνές.

Ανοίγει την πόρτα σιγά και κοιτάζει. Απορεί που βλέπει τη Μαρία σε αυτή τη κατάσταση. Δεν το περίμενε να είναι τόσο ερωτευμένη, να ξεφιλιζεται έτσι, να τον παρακαλεί γονατιστή. Ακούει να της φωνάζει, σκύβοντας πάνω της.

ΝΤΑΒΑΤΖΗΣ:

- Σήκω πάνω μωρή, και μη μωροκλαίς γιατί δε θα καταφέρεις τίποτα. Δε γυρίζω πίσω σ' εσένα. Τελειώσαμε.

Η Μαρία δεν τον αφήνει. Του κρατά τα πόδια και δεν τον αφήνει να προχωρήσει. Ο γεροδεμένος άντρας νευριάζει και της δίνει ένα χαστούκι με δύναμη. Η Μαρία ξαπλώνει κάτω, τα χείλη της ματώνουν. Τον κοιτάζει με αηδία και τον φτύνει.

ΜΑΡΙΑ:

- Είσαι ένα κάθαρμα.

ΝΤΑΒΑΤΖΗΣ:

- Σου είπα να μ' αφήσεις, δε με ακούς.

ΜΑΡΙΑ:

- Στα τσακίδια. Να πας στο διάολο τότε.

Ο τύπος φεύγει χτυπώντας την πόρτα. Την πίνουν λυγμοί. Ο Φώτης κατατρομαγμένος και νευριασμένος μπαίνει μέσα να την βοηθήσει. Είναι ανήσυχος.

ΦΩΤΗΣ:

- Μαρία...

ΜΑΡΙΑ:

- Μην πανικοβάλλεσαι μικρέ, ξέρω να επιβιώνω. Τι σόι πόρνη είμαι τότε; Να πάει στο διάολο. Φέρε μου οξυζενέ και μπαμπάκι από το φαρμακείο που είναι πάνω από την παπουτσοθήκη.

Ο Φώτης τρέχει και επιστρέφει κρατώντας αυτά που του είπε. Της τα δίνει.

ΦΩΤΗΣ:

- Μην φοβάσαι. Τώρα είμαι εγώ μαζί σου. Θα σε προστατεύω, θα σε βοηθάω.

ΜΑΡΙΑ:

- Μάλιστα. Τώρα έμπλεξαν τα δυο ρεμάλια και θα τα πάμε περίφημα.
Βάζει στο μπαμπάκι λίγο οξυζενέ και περιποιείται τα χείλη της.

ΜΑΡΙΑ:

- Κατάλαβες μικρέ μου; Τα δίνεις όλα και σε χαστουκίζουν, σε κλωτσούν για «ευχαριστώ». Θα τα βρει όμως από την άλλη ο μαλάκας.

Σπκώνεται από το πάτωμα και πάνε μαζί στην κρεβατοκάμαρα της Μαρίας. Ο Φώτης την κρατά προστατευτικά. Τη βοηθά να ξαπλώσει στο κρεβάτι της. Η Μαρία είναι πολύ αναστατωμένη. Ξαπλώνει κι εκείνος δίπλα της, της παίρνει το χέρι και το κρατά σφιχτά. Τότε η Μαρία τον παίρνει στην αγκαλιά της και κουρνιαάζουν μαζί για να ηρεμήσουν. Η γυναίκα δακρύζει.

ΜΑΡΙΑ:

- Τον αγάπησα πολύ αυτό τον άνθρωπο, αλλά με πούλησε. Έδωσα πολλά από τον εαυτό μου. Δεν πειράζει. Αγάπησα. Είναι το ωραιότερο πράγμα που μπορεί να συμβεί στη ζωή.

Κλείνει το φως του πορτατίφ. Δε λένε κουβέντα. Μένουν σιωπηλοί. Η Μαρία σπκώνεται, ανοίγει το CD player, ψάχνει για ένα τραγούδι που της αρέσει, που την πονά. Το βρίσκει και το βάζει να παίξει. Κάθεται στην πολυθρόνα της, εκεί που συνήθως κάθεται για να ξεκουραστεί από μια έντονη μέρα. Το ακούει σιγοτραγουδώντας τα λόγια και ο Φώτης σιωπηλός, την κοιτάζει λυπημένα κι εκείνη ξεσπάει σε λυγμούς.

Οι μέρες κυλούν γρήγορα, πιο ευχάριστα.

Ένα απόγευμα η Μαρία δοκιμάζει το ένα φόρεμα μετά το άλλο.

Είναι νευρική. Δεν ξέρει ποιο να διαλέξει. Ο Φώτης κρατά αγκαλιά το κουνελάκι του και το χαϊδεύει.

ΜΑΡΙΑ:

- Άει στα κομμάτια, δεν ξέρω ποιο να βάλω.

ΦΩΤΗΣ:

- Πού θα πας;

ΜΑΡΙΑ:

- Έχω ραντεβού. Μετά από χρόνια έχω ραντεβού. Κατάλαβες μικρέ, άλλαξες τη ζωή μου, μου έφερες γούρι. Αρίστο τον λένε. Έχει έρθει στο μαγαζί αρκετές φορές, έχουμε πει μερικές κουβέντες παραπάνω και σήμερα μου πρότεινε να βγούμε.

ΦΩΤΗΣ:

- Είναι χωρίς γυναίκα;

ΜΑΡΙΑ:

- Χωρισμένος, τλαιπωρημένος, κουρασμένος από τη ζωή. Έχει δύο κόρες, που όμως δεν τις βλέπει σχεδόν καθόλου. Πρέπει να ήταν ωραίος άντρας στα νιάτα του.

ΦΩΤΗΣ:

(με αγωνία)

- Θα τον παντρευτείς;

ΜΑΡΙΑ:

- Σιγά μην παντρευτώ. Ποιος παντρεύεται εμένα και ποιον παντρεύομαι εγώ;

Κοιτάζει από το παράθυρο.

ΜΑΡΙΑ:

- Μήπως έχει έρθει; Μου είπε θα κορνάρει.

ΦΩΤΗΣ:

(με θαυμασμό)

- Έχει αυτοκίνητο;

ΜΑΡΙΑ:

- Ένα σαραβαλάκι. Μην με περιμένεις, να κοιμηθείς.

Ακούγεται κόρνα. Η Μαρία διορθώνει τα μαλλιά της.

ΜΑΡΙΑ:

- Α... νάτος, ήρθε κιόλας. Φεύγω μικρέ. Να είσαι ήσυχος, όνειρα γλυκά.

Τον φιλά και τρέχει προς την πόρτα. Εκεί στέκεται. Του κλείνει το μάτι.

ΜΑΡΙΑ:

(γελώντας πονηρά)

- Είμαι όμορφη... και σέξι;

ΦΩΤΗΣ:

- Πολύ.

Φεύγει.

Η ταβέρνα έχει την ταμπέλα «Το κουτούκι του Νικόλα». Ο Αρίστος βγαίνει από το αμάξι ντυμένος κομψά, αλλά παλιομοδίτικα. Έχει βάλει αρκετό ζελέ στα μαλλιά του κι έχει τοποθετήσει ένα μαντήλι στην τσέπη του πέτου του. Περνά από την άλλη μεριά του αυτοκινήτου και ανοίγει την πόρτα στη Μαρία. Αυτή βγαίνει με χάρη έξω. Της αρέσει αυτή η χειρονομία. Του χαμογελά τσαχπίνικα.

Κάθονται σ' ένα παράμερο τραπέζι. Λίγος κόσμος. Παραγγέλνουν τα πρώτα πιάτα. Συζητούν, τρώνε και πίνουν. Μετά από λίγη ώρα.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Τι θέλεις να φας τώρα πιτσουνάκι μου, μπριζόλα ή σουβλάκι;

ΜΑΡΙΑ:

- Κι άλλο; Έχω φουσκώσει. Έχω ψιλοζαλιστεί κιόλας.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Απόψε θα φάμε και θα πούμε για καλά. Είναι διαφορετική, ξεχωριστή μέρα για μένα.

Την κοιτάζει τρυφερά. Το ίδιο και η Μαρία.

ΜΑΡΙΑ:

- Και για μένα Αρίστο. Λοιπόν, κάνε 'ου την παραγγελιά, ό,τι σ' αρέσει περισσότερο.

Με γαλλική προφορά φωνάζει.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Γκαρσόν...

Του κάνει νόημα σηκώνοντας το χέρι του.

Ο Φώτης έχει αποκοιμηθεί στον καναπέ, ενώ η τηλεόραση είναι ανοιχτή. Βλέπει το όνειρο.

Ο Φώτης είναι ένας πλούσιος. Κάθεται σ' ένα «γραφείο-θρόνο». Υπάρχουν τηλέφωνα, κομπιούτερ, έγγραφα, στυλό, καρτοφυλάκια, σταχτοδοχεία, πουράκια, καρέκλες γύρω. Φορά ακριβό κοστούμι,

ακριβό ρολόι, η γραβάτα είναι εμπριμέ και τα μαλλιά προσεχτικά χτενισμένα. Ανάβει ένα πούρο, γυρίζει την τεράστια πολυθρόνα και κοιτάζει από το μεγάλο παράθυρο τη φωτισμένη πόλη.

Περνοούν λίγα λεπτά και κάποιος χτυπά την πόρτα. Ο Φώτης, χωρίς να γυρίσει, απαντά.

ΦΩΤΗΣ:

– Εμπρός.

Μπαίνει η Κατερίνα με το κομψό ταγιεράκι της και τα μαλλιά τραβηγμένα πίσω επιμελώς. Γυρίζει την καρέκλα του και την βλέπει. Της κάνει νόημα να τον πλησιάσει. Αυτή προχωρεί και κάθεται στα γόνατά του. Τον αγκαλιάζει, τον χαϊδεύει. Της σηκώνει λίγο τη φούστα και της χαϊδεύει το μηρό. Τη σφίγγει στην αγκαλιά του. Η Κατερίνα πλησιάζει τα χείλη της στα δικά του...

Ξυπνά και τινάζεται από τον καναπέ. Βάζει το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

Αναστενάζει. Κοιτάζει την πόρτα και ύστερα το ρολόι. Είναι μεσάνυχτα. Είναι μόνος. Η Μαρία δεν έχει γυρίσει ακόμα. Ρίχνει το κεφάλι του στο μαξιλάρι του καναπέ και ξανακοιμάται μήπως και δει το ίδιο όνειρο.

Το κουδούνι χτυπά κάπως επίμονα. Ο Φώτης ανοίγει την πόρτα. Είναι η Κατερίνα

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

– Γεια σου, είναι εδώ η Μαρία;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι, στην κουζίνα.

Ο Φώτης δείχνει χαρούμενος που την βλέπει. Η Κατερίνα προχωρεί προς την κουζίνα και μπαίνει μέσα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Καλησπέρα Μαρία. Τι καλά μαγειρεύεις;

ΜΑΡΙΑ:

- Γιουβαρλάκια, για να έχει να φάει ο μικρός αύριο. Θα λείψω όλη μέρα.

Η Κατερίνα κάθεται στην καρέκλα, ενώ ο Φώτης στέκεται πίσω ακουμπώντας την πόρτα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Μου αρέσουν πολύ τα γιουβαρλάκια.

ΜΑΡΙΑ:

- Κάτσε να φάμε, σε λίγο θα είναι έτοιμα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Μόλις έφαγα χάμπουργκερ με τον Δημήτρη... δεν σου έχω πει τίποτα για το Δημήτρη, έτσι δεν είναι;

ΜΑΡΙΑ:

- Όχι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Τον γνώρισα πριν από λίγες μέρες στο σπίτι μιας φίλης μου. Μόλις κοιταχτήκαμε, ένιωσα παράξενα. Μου άρεσε από την πρώτη στιγμή.

Σταματά, γυρίζει προς τον Φώτη, του ρίχνει μια ματιά κι έπειτα συνεχίζει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Από τότε είμαι πολύ ερωτευμένη μαζί του. Δεν μπορώ να κοιμηθώ, να διαβάσω, τον σκέφτομαι συνέχεια. Από το πρωί που θα ξυπνήσω μέχρι

το βράδυ που θα κοιμηθώ. Μόνο στον ύπνο μου δεν τον έχω, αν κι εκεί καμιά φορά τον βλέπω στα όνειρά μου. Αυτός είναι έρωτας, Μαρία... είναι έρωτας!

ΜΑΡΙΑ:

- Είσαι πολύ αναστατωμένη, μάλλον πολύ ερωτευμένη μικρή μου. Είναι ο πρώτος σου έρωτας. Βγαίνετε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Ναι, βγαίνουμε. Βρισκόμαστε αρκετά. Ξέρεις, είναι κι ένα άλλο θέμα που με απασχολεί... δεν ξέρω τι να κάνω... δεν ξέρω πώς να σου το πω. Το θέμα είναι πολύ προσωπικό, αλλά, πρέπει να το συζητήσω με κάποιον. Το έχω συζητήσει με μια φίλη μου πολλές φορές. Τώρα γιατί ήρθα σ' εσένα, Μαρία, που δεν σε γνωρίζω και τόσο καλά, ούτε κι εγώ ξέρω.

ΜΑΡΙΑ:

- Ξέρω, καταλαβαίνω. Κατερίνα, καλύτερα να τα κουβεντιάσεις με τη μάνα σου. Σ' αγαπάει και νοιάζεται για σένα πολύ. Είναι νέα, έξυπνη και μπορείτε να είστε φίλες.

Την ίδια στιγμή ακούνε την εξώπορτα να κλείνει με δύναμη. Ο Φώτης βγαίνει έξω νευριασμένος. Κοιτάζονται. Η Μαρία απορεί.

ΜΑΡΙΑ:

- Ο Φώτης είναι... έφυγε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ:

- Να πηγαίνω. Έχεις δίκιο, θα μιλήσω με τη μαμά.

Η Μαρία ακολουθεί την Κατερίνα ως την έξοδο και πάει να βρει τον Φώτη. Τον ψάχνει. Τον βλέπει σε κάτι σκαλιά στο παρακάτω σπίτι, τσαντισμένο. Κάθεται δίπλα του.

ΜΑΡΙΑ:

- Τι έχεις βρε αλτπάκι;

Ο Φώτης δεν απαντά, κατεβάζει το κεφάλι και σφίγγει τις γροθιές του. Η Μαρία του σηκώνει το πρόσωπο και του σκουπίζει τα δάκρυα.

ΜΑΡΙΑ:

- Κλαις για μια γυναίκα από τώρα; Τι θα γίνει βρε αργότερα;

ΦΩΤΗΣ:

- Δεν κλαίω για γυναίκα.

ΜΑΡΙΑ:

- Δεν ξεγελιέμαι εγώ.

ΦΩΤΗΣ:

(με πείσμα και θυμό)

- Δε θα ξανακλάψω.

ΜΑΡΙΑ:

- Έτσι νομίζεις. Μακάρι.

ΦΩΤΗΣ:

- Θα γίνω σκληρός. Θα προσέχω.

ΜΑΡΙΑ:

- Στον έρωτα δεν μπορείς να προσέχεις. Σου έρχεται κι ούτε που καταλαβαίνεις.

ΦΩΤΗΣ:

- Θα προσπαθήσω να μην ξαναγίνει.

ΜΑΡΙΑ:

- Δε θα τα καταφέρεις μικρέ μου. Θα γνωρίσεις πολλές κοπέλες και κάποιες θα σε συγκινήσουν περισσότερο. Και τότε θα πονέσεις. Το ίδιο

θα ξανακάνεις. Λοιπόν, σήκω να πάμε μέσα, να κάτσουμε όμορφα στο σαλονάκι μας, να δούμε τηλεόραση που σου αρέσει πολύ.

ΦΩΤΗΣ:

– Θέλω να κάτσω λίγο ακόμα.

ΜΑΡΙΑ:

– Καλά, κάτσε λίγο άμα το θες. Πάντως να ξέρεις, ότι μια μέρα θα τα καταφέρεις και θα γίνεις δυνατός. Το πιστεύω Φώτη, το πιστεύω.

Τον αγκαλιάζει, τον φιλά στο μέτωπο και φεύγει. Ο Φώτης δεν κοινιέται από τη θέση του, την κοιτάζει που απομακρύνεται.

Μέσα στο αυτοκίνητο του Αρίστου η Μαρία κάθεται μπροστά και ο Φώτης πίσω. Όλοι μαζί πηγαίνουν μια Κυριακάτικη βόλτα. Είναι ευδιάθετοι. Ο Αρίστος έχει ανοίξει το ραδιόφωνο κι ακούγεται μια μεγάλη ελληνική λαϊκή επιτυχία. Η Μαρία το σιγοτραγουδά, ο Αρίστος σφυρίζει το σκοπό, ενώ ο Φώτης χαζεύει από το παράθυρο τα αυτοκίνητα που τους περνούν. Το αμάξι τους μόλις που τσουλά, έτσι παλιό που είναι.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Για πού το βάλαμε;

ΜΑΡΙΑ:

– Για το λούνα πάρκ. Θέλεις να πάμε Φώτη;

ΦΩΤΗΣ:

– Ναι, πολύ.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Φύγαμε αγόρι μου.

Πατά γκάζι περισσότερο.

Ο Αρίστος πηγαίνει από το ένα ταμείο στο άλλο για να βγάλει εισιτήρια για όλα τα παιχνίδια, ενώ η Μαρία και ο Φώτης τον περιμένουν μπροστά στην κούκλα που γυρίζει. Κάθονται σε ένα κάθισμα της μπαλαρίνας και όπως γυρίζει με ταχύτητα ο Φώτης στριγκλίζει κρατώντας γερά τη Μαρία, που κι αυτή ουρλιάζει από το φόβο της, ενώ ο Αρίστος, απέναντι, φωνάζει δυνατά. Κι όλοι μαζί.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:

- Ου... ου... ου... ου...

Το διασκεδάζουν πολύ. Περνούν όμορφα. Πόσο ενθουσιάζεται ο Φώτης! Όταν κατεβαίνουν από το παιχνίδι αγκαλιάζει τότε τον έναν τότε τον άλλον και τους φιλά συνέχεια. Είναι πολύ χαρούμενος.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Έχω βγάλει εισιτήρια για όλα τα παιχνίδια. Πάμε να συνεχίσουμε.

Η Μαρία πηγαينوέρχεται από την κουζίνα στην τραπεζαρία αγχωμένη. Ετοιμάζει το τραπέζι γιατί έχει καλεσμένο τον Αρίστο. Η Άννα τη βοηθά.

ANNA:

- Τι ώρα του είπες να έρθει;

MARIA:

- Κατά τις 2. Πώς το βλέπεις το τραπέζι, είναι καλό;

ANNA:

- Θαυμάσιο.

MARIA:

- Θέλω να τον ευχαριστήσω, να περάσουμε καλά. Έχει καιρό να φάει ένα σπιτικό φαγητό. Να κάτσει σ' ένα τραπέζι της προκοπής. Ζει μόνος του. Δεν έχει λεφτά.

ANNA:

- Μυρίζει όμως πολύ τηγανίλα. Κεφτεδάκια τηγάνισες;

MARIA:

- Ναι, του αρέσουν. Έτσι μου είπε προχθές.

ANNA:

- Δεν έχεις κανένα αποσμητικό χώρου;

MARIA:

- Δεν έχω... Α, ξέρεις τι θα κάνω; Θα βγάλω τα πλυμένα ρούχα από το πλυντήριο, θα τα βάλω στ' αναμμένα καλοριφέρ για να στεγνώσουν κι έτσι με τη ζέστη θα μυρίσει Soupline το σπίτι.

ANNA:

- Χμ... έξυπνο.

Η Μαρία σταματά να πηγαиноέρχεται και την κοιτάζει. Θέλει να της πει την αλήθεια για το επάγγελμά της, αλλά, διστάζει. Ας το αφήσει καλύτερα.

Την ίδια στιγμή χτυπά το κουδούνι. Ο Φώτης ανοίγει την πόρτα. Εμφανίζεται ο Αρίστος, καθαρός, ξυρισμένος. Κρατά ένα κουτί γλυκά και μια σοκολάτα.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Γεια σου λεβέντη μου.

Χαϊδεύει το κεφάλι του και του δίνει το πακέτο μαζί με μία μεγάλη σοκολάτα.

ΦΩΤΗΣ:

- Χαίρετε κύριε Αρίστο.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Είναι μέσα η κούκλα;

ΦΩΤΗΣ:

- Ναι, σε περιμένει. Είναι και η Άννα.

Ο Αρίστος μπαίνει στο σαλόνι.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Χαιρετώ τις όμορφες μαντάμ.

Χειροφίλημα και στις δύο.

ANNA:

- Χαίρομαι που σας γνωρίζω κύριε Αρίστο.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Κι εγώ μαντάμ, παρομοίως.

ANNA:

- Είμαι φίλη της Μαρίας.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

- Θα κάτσετε μαζί μας;

ANNA:

- Όχι, θα φύγω. Πάμε εμείς Φώτη.

ΦΩΤΗΣ:

- Δεν θα έρθω μαζί σου, θα πάω να βρω τους φίλους μου.

ΜΑΡΙΑ:

– Πήγαινε, αλλά, να προσέχεις. Μην αργήσεις.

ANNA:

– Καλή όρεξη και να περάσετε υπέροχα.

Ο Φώτης αφήνει το κουτί με τα γλυκά στο τραπέζι, παίρνει τη σοκολάτα και φεύγει με την Άννα. Μόλις κλείνει η πόρτα, ο Αρίστος πλησιάζει την Μαρία και τη φιλά. Τρίβει τα χέρια του ευχαριστημένος και της λέει.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Τι έχουμε σήμερα;

ΜΑΡΙΑ:

– Ο,τι ποθεί η ψυχούλα σου, αγόρι μου.

Της δίνει ένα ελαφρύ χτύπημα στον πσιινό της.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Άντε λοιπόν να κάτσουμε.

Το γεύμα έχει τελειώσει. Η Μαρία μαζεύει το τραπέζι. Ο Αρίστος σηκώνεται και προχωρά προς το μέρος της και την αγκαλιάζει πριν αυτή μπει στην κουζίνα. Το αγκάλιασμά του είναι τρυφερό. Την φιλά γλυκά στον λαιμό.

ΜΑΡΙΑ:

– Ρε Αρίστο, θα το παίξεις ρομαντικός;

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Γιατί μαντάμ, δεν μπορούμε να έχουμε ρομάντζες εμείς;

Την ξαναφιλά.

ΜΑΡΙΑ:

– Έλα ρε Αρίστο, κόφτο.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Δεν το κόβω πισσουνάκι μου. Θα γλυκαθούμε σήμερα.

Πυκνώνουν τα χάρδια. Σηκώνει την μπλούζα, της χαϊδεύει την μέση.

ΜΑΡΙΑ:

– Έχει πολύ καιρό να με χαϊδέψει έτσι άντρας και μου αρέσει.

ΑΡΙΣΤΟΣ:

– Θα σου αρέσει ακόμη περισσότερο σε λίγο, πισσουνάκι μου.

ΜΑΡΙΑ:

– Σιγά λεβέντη μου, θα μου ρίξεις τα πιάτα κάτω.

ΜΑΡΙΑ:

– Θα τα σπάσουμε γυναικάρα μου.

Η Μαρία ακουμπά τα πιάτα στο τραπέζι. Του πάνει το χέρι και τον τραβάει προς το υπνοδωμάτιό της. Στην πόρτα τον αγκαλιάζει και φιλιούνται με πάθος.

Ο Ντριτάν πηγαίνει στο στέκι. Οι φίλοι του είναι εκεί.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

– Βρε για κοιτάξτε ποιος έρχεται, ο «αριστοκράτης».

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Γεια σας παιδιά.

ΑΡΜΠΕΝ:

– Γιατί δεν έρχεσαι ρε πα; Πού βρίσκεσαι;

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Τι ρούχα είναι αυτά;

Του πάνει τα μανίκια απ' το πουκάμισο με κοροϊδευτικό τρόπο. Ο Ντριτάν κάθεται στο πεζούλι κι αρχίζει να τους αφηγείται. Οι άλλοι ακούν με μεγάλη προσήλωση.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Είσοι ερωτευμένος;

Σκύβει προς τον Ντριτάν και του λέει γελώντας πονηρά.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Δηλαδή θέλεις να την...

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Θέλω να την αγκαλιάζω, να τη βλέπω, να τη φιλάω. Αλλά αυτή είναι ερωτευμένη μ' έναν λελέ. Αυτός έχει μηχανάκι κι εγώ δεν έχω.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Δε σε θέλει γιατί δεν είσαι άντρας ακόμα. Τι μαλακίες μου τσαμπουνάς για το μηχανάκι. Για κοίτα ένας ερωτευμένος. Δεν έχουμε να φάμε και τρέχει πίσω από φουστάνια, και τί φουστάνια, αριστοκρατικά. Δεν καπνίζεις κίολας.

Ανάβει ένα τσιγάρο.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Άκουσα ότι έχει τα γενέθλιά της μεθαύριο. Θέλω να της πάρω ένα δώρο, αλλά δεν έχω λεφτά και ντρέπομαι να ζητήσω από την Μαρία.

ΑΡΜΠΙΕΝ:

- Σε φτύνει και εσύ θέλεις να της πάρεις δώρο;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Το θέλω πολύ, είναι καλή μαζί μου. Προχθές μου έφερε ένα κουνελάκι.

ΑΡΜΠΙΕΝ:

- Ε, τότε να κλέψουμε κάτι. Ένα δαχτυλίδι. Τέτοια δεν κάνουν στις γκόμενες;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Μα δεν είναι γκόμενα. Όχι πάντως δαχτυλίδι. Καλύτερα κάτι να κρέμεται στον λαιμό της.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Στον άλλο δρόμο υπάρχουν δύο τύποι που πουλάνε κρεμαστά και δαχτυλίδια.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Πάλι τα ίδια... θα μας πιάσουν και δε θα μπορέσω να ξαναπάω στην Κατερίνα και η Μαρία θα στενοχωρηθεί που θα το κάνω.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Και τι θέλεις να κάνουμε; Να σου δώσουμε από τα εκατομμύρια που έχουμε για να αγοράσεις δώρο;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(διστακτικά)

- Να ζητιανέψω για να βγάλω μεροκάματο.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Ρε 'συ, σου φτάνουν αυτά τα λεφτά; Τι θ' αγοράσεις μ' αυτά; Πρέπει να κάνουμε τη δουλειά, αλλιώς δεν έχει δώρο.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Άσε να το σκεφτώ. Δε θέλω να με πιάσουν πάλι.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

- Όσοπου να το σκεφτείς, θα έχουν περάσει τα γενέθλια και θα χάσεις και τη γκόμενα, βλάκα.

ΑΡΜΠΙΕΝ:

– Καλά σου λέει ρε.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Εντάξει, σύμφωνα. Πάμε στους θείους τώρα να τους δω και να γυρίσω στη Μαρία.

Κατηφορίζουν το δρόμο. Μερικοί λαθρομετανάστες είναι μαζεμένοι μπροστά από τα χαμόσπιτα που μένουν. Κάποιοι αστυνομικοί συζητούν μαζί τους. Υπάρχει αναστάτωση. Τα παιδιά πλησιάζουν. Η συζήτηση γίνεται εντονότερη. Δεν τους δίνουν σημασία, ούτε καν τους προσέχουν. Είναι εκνευρισμένοι. Μια κλούβα έρχεται από τον δρόμο. Όλοι κοιτάζονται ανήσυχα. Η κλούβα πλησιάζει και παρκάρει μπροστά τους. Οι Αλβανοί διαμαρτύρονται. Οι φωνές τους δυναμώνουν. Οι αστυνομικοί γίνονται λίγο βίαιοι. Αρχίζουν και τους σπρώχνουν προς την κλούβα. Μικρός πανικός.

ΤΑΟΥΛΑΝΤ:

– Μην προσπαθήσουμε να το σκάσουμε, δε θα τα καταφέρουμε αυτή τη φορά.

Ένας-ένας μπαίνουν στην κλούβα.

Πάλι σε μια αίθουσα-θάλαμο αστυνομικού τμήματος. Ο Ντριτάν κάθεται σε μια γωνιά μαζεμένος. Είναι φοβισμένος και στενοχωρημένος. Το ίδιο και οι άλλοι. Ο Ντριτάν σηκώνεται, πηγαίνει προς το τζάμι και κοιτάζει τους αστυνομικούς που είναι στο άλλο δωμάτιο μήπως και καταλάβει από τις κινήσεις τους, τους σκοπούς τους. Ένας από αυτούς μιλά στο κινητό τηλέφωνο, άλλος έχει γείρει στην πολυθρόνα και κοιμάται κι ένας τρίτος κάθεται στο γραφείο και

κάτι γράφει. Αρχίζει να ανησυχεί, γιατί αργούν να τους βγάλουν από 'κει μέσα. Ρωτά τους συμπατριώτες του.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

(με αγωνία)

- Το πρωί θα φύγουμε;

Αυτοί σιωπούν. Δεν του απαντά κανείς. Τους ξαναρωτά.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Θα μας αφήσουν να φύγουμε; Πρέπει να πάω στη Μαρία, στην Κατερίνα, πρέπει να μας αφήσουν να πάμε σπίτια μας.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Ποια σπίτια μας μωρέ κι εσύ. Μήπως έχουμε; Άσε τις κλάψες κι έλα κάτσε εδώ. Δεν έχουμε όρεξη να σ' ακούμε.

Ένας Αλβανός πιο καλοντυμένος, καθαρότερος από τους άλλους, χτυπά το τζάμι και φωνάζει έναν αστυνομικό. Του ζητά να του μιλήσει. Ο αστυνομικός ανοίγει την πόρτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Τι θέλεις;

ΑΛΒΑΝΟΣ:

- Να σας πω δυο λόγια, αν μπορώ σας παρακαλώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Άντε, έλα.

Ο Αλβανός περνά στο άλλο δωμάτιο.

ΑΛΒΑΝΟΣ:

- Θα μας κρατήσετε εδώ όλη νύχτα; Έχουμε χαρτιά να σας δείξουμε, υπάρχουν και παιδιά. Πώς θα μείνουν εδώ όλη τη νύχτα;

Τα μάτια του είναι προσημένα, η φωνή του τρέμει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Αυτά τα παιδιά; Τι λες καημένε; Αυτά γυρίζουν όλη την Αθήνα, δεν έχουν ανάγκη. Πήγαινε μέσα και κάποια στιγμή θα σας φωνάξουμε.

Αλλά ο Αλβανός συνεχίζει την κουβέντα, επιμένει να ξαναρωτά τον αστυνομικό.

ΑΛΒΑΝΟΣ:

- Γιατί δεν ξεχωρίζετε τα άτομα που πρέπει να φύγουν από τα άλλα; Εγώ κι ένας άλλος έχουμε σπουδάσει, έχουμε χαρτιά, μπορούμε να δουλέψουμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Καλύτερα να πας μέσα. Μην συνεχίζεις άλλο τη συζήτηση, γιατί δε θα βγει τίποτα.

ΑΛΒΑΝΟΣ:

- Να σας εξηγήσω ορισμένα πράγματα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Να μην μου εξηγήσεις, άδικος κόπος. Μπες μέσα.

Τον αναγκάζει να ξαναμπεί στο κρατητήριο.

Μετά από ώρες ένας αστυνομικός ξεκλειδώνει και ανοίγει την πόρτα του κρατητηρίου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Βγείτε όλοι έξω.

Βγαίνουν έξω λίγοι-λίγοι. Τους κάνει νόημα να προχωρήσουν. Είναι όλοι τους ξενυκτισμένοι. Τα μάτια τους κατακόκκινα από την αϋπνία. Στέκονται σε μια γωνιά του δωματίου και περιμένουν για λίγο. Ένας άλλος αστυνομικός τους πλησιάζει.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Θα απελαθείτε σήμερα. Το πούλμαν θα σας μεταφέρει μέχρι τα σύνορα κι έπειτα θα περάσετε στην πατρίδα σας.

Ο Ντριτάν κοιτάζει τους συμπατριώτες του. Κανένας δεν αντιδρά. Ο αστυνομικός σπρώχνει έναν-έναν προς την εξώπορτα. Ο Ντριτάν δεν προχωρεί. Πέφτει κάτω και κάθετα. Του φωνάζουν να σηκωθεί. Εκείνος δεν τους ακούει. Είναι αποφασισμένος να διαμαρτυρηθεί. Ο αστυνομικός νευριάζει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Σήκω πάνω μικρέ, γιατί θα τις φας.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Δεν φεύγω, δεν πάω πουθενά. Μένω με την Μαρία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Ποια είναι η Μαρία;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Η Μαρία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Ποιο είναι το επώνυμο αυτής της Μαρίας;

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Δεν ξέρω.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

– Δεν ξέρεις το επώνυμό της και μένεις μαζί της; Μας δουλεύεις.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

– Αλήθεια λέω, μένω μαζί της.

Προσπαθεί να συγκρατηθεί να μη βάλει τα κλάματα, δεν αντέχει άλλο όμως, η αδικία τον πνίγει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Καλά, σήκω τώρα κι όταν φτάσεις στην πατρίδα σου της στέλνεις κάρτα από 'κει.

Ο Ντριτάν πεισιμώνει, νευριάζει πολύ. Δεν κουνιέται. Οι άλλοι γύρω του παρακολουθούν έκπληκτοι. Δένει τα χέρια του μπροστά και κατεβάζει το κεφάλι του προς το πάτωμα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ:

- Μην φέρεσαι έτσι, θα φύγεις κι ασ μη θες. Προχωρείτε οι άλλοι προς το πούλμαν.

Οι υπόλοιποι προχωρούν αργά. Δύο από αυτούς γυρίζουν και κοιτάζουν τον Ντριτάν σαν να θέλουν να βοηθήσουν, αλλά το μετανιώζουν και συνεχίζουν. Οι δύο αστυνομικοί τον σηκώνουν από τις μασχάλες και τον σέρνουν προς την εξώπορτα. Έτσι όπως είναι αδύνατος και ελαφρύς, είναι εύκολο να τον βάλουν στο πούλμαν, παρόλο που αυτός αντιστέκεται κρατώντας κόντρα με τα πόδια του. Τον σηκώνουν και τον πετάνε μέσα με το ζόρι. Φωνάζουν στον οδηγό.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ:

- Κλείσε την πόρτα και ξεκίνα. Είναι όλοι μέσα.

Οι πόρτες κλείνουν ερμητικά.

Μέσα στο πούλμαν όλοι έχουν καθίσει στις θέσεις. Τα πρόσωπά τους είναι σκυθρωπά. Κανείς τους δεν μιλά. Ο Ντριτάν κάθεται σε μια θέση προς το παράθυρο, δίπλα στον Αρμπέν. Όλοι τον κοιτάζουν σα να είναι ευχαριστημένοι γι' αυτή την συμπεριφορά του, διότι εκείνοι δεν τόλμησαν. Ο Αρμπέν τον επιπλήττει.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Τον ξύπνιο πήγες να κάνεις; Δεν περνάνε αυτά τώρα.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Είναι άδικο, πολύ άδικο. Ήμouνα τόσο καλά με την Μαρία. Θα έβρισκα δουλειά.

Κοιτάζει από το παράθυρο. Βουρκώνουν τα μάτια του, αλλά δεν κλαίει. Συγκρατείται. Δίνει μια μπουνιά στο μπροστινό κάθισμα και σφίγγει τις γροθιές του. Θυμάται τις όμορφες στιγμές με την Κατερίνα και την Μαρία. Του έρχονται εικόνες, όπως τότε που πήγε η Κατερίνα και του χάρισε το κουνελάκι και τη φίλησε. Βλέπει τη Μαρία να μαγειρεύει, να τον σκεπάζει, τον Αρίστο να του δίνει τις σοκολάτες του. Ακούγεται ο θόρυβος της μηχανής. Ο οδηγός βάζει μπροστά και το πούλμαν αρχίζει να τσουλά. Ο ουρανός είναι συννεφιασμένος. Αρχίζει να βρέχει. Ο Αρμπέν τον κοιτάζει λυπημένα.

ΑΡΜΠΕΝ:

- Μην στενοχωριέσαι ρε... θα καταφέρουμε να ξανάρθουμε.

ΝΤΡΙΤΑΝ:

- Θα ξανάρθω, θα το δεις, θα ξανάρθω.

Η βροχή δυναμώνει. Το πούλμαν απομακρύνεται από το αστυνομικό τμήμα αργά, γιατί γλιστρά ο δρόμος και φτάνοντας στη γωνία, στρίβει. Τώρα, τίποτα γνώριμο δεν φαίνεται.

Η Μαρία καπνίζει το ένα τσιγάρο μετά το άλλο και περπατά πάνω κάτω στο δωμάτιο με νευρική όληνη. Μονολογεί.

ΜΑΡΙΑ:

- Πού να 'ναι τώρα; Πώς έμπλεξα με δαύτον.

Κοιτάζει από το παράθυρο. Έπειτα πηγαίνει προς το τηλέφωνο και παίρνει την Άννα.

ANNA:

– Ναι.

MARIA:

– Λείπει από χθες.

ANNA:

– Ποιος; Ο Αρίστος;

MARIA:

– Όχι ο Φώτης. Έφυγε χθες το μεσημέρι, που ήταν εδώ ο Αρίστος και δεν έχει φανεί από τότε. Νόμιζα ότι θα γυρίσει σήμερα. Ανησυχώ μήπως έχει πάθει κάτι, Άννα. Φοβάμαι το κακό. Το ήξερα ότι δε θα πήγαιναν καλά τα πράγματα. Γιατί να πήγαιναν;

ANNA:

– Ξέρεις, δε θέλω να σε τρομάξω, αλλά έχω διαβάσει ότι τα πλησιάζουν άτομα, τα παραμυθιάζουν και τα παίρνουν μαζί τους. Πήγαινε στην αστυνομία.

MARIA:

– Τους ξέρω καλά γλυκιά μου. Δεν θα με βοηθήσουν. Μάλλον δε θα μου δώσουν σημασία, γιατί να πάω;

ANNA:

– Γιατί να μην πας; Τον έχεις χάσει. Πού αλλού να τον ψάξεις;

MARIA:

– Δε θα πάω, θα δω τι θα κάνω.

Τι να κάνει μέσα χωρίς τον Φώτη; Κάθεται στα σκαλιά, ανάβει τσιγάρο και τραβά μια μεγάλη ρουφηξιά. Το κουνελάκι τους εμφανίζεται στην μισάνοιχτη πόρτα κι όταν η Μαρία το βλέπει, το παίρνει αγκαλιά, το χαϊδεύει απαλά. Παίρνει την απόφαση να μη μείνει.

Βάζει μέσα το ζωάκι, κλείνει την πόρτα χωρίς να την κλειδώσει και φεύγει.

Η Μαρία πηγαίνει στο «μαγαζί». Πριν μπει μέσα, κοιτάζει δεξιά, αριστερά μήπως δει το κεφαλάκι του Φώτη. Οι δρόμοι είναι άδειοι. Ηρεμία υπάρχει παντού. Δεν μπαίνει μέσα. Κάθεται στα σκαλιά και ανάβει ένα τσιγάρο.

ΜΑΡΙΑ:

(μονολογώντας)

– Πού είσαι βρε μπαγάσα; Πού είσαι; Έπρεπε να τα καταφέρεις. Σήμερα θα κοιμηθώ εδώ, αυτή τη νύχτα θα μείνω εδώ και θα σε περιμένω.

Σηκώνεται, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Η πόρτα κλείνει και αμέσως σβήνει και το φωτάκι της εξώπορτας. Δε θα δουλέψει σήμερα. Δεν έχει όρεξη.

«Υπάρχει ελπίδα, πάντα υπάρχει ένα φως στη ζωή μας» μονολογεί.

ΤΕΛΟΣ

Έργα της ίδιας

- Παγκράτι city – Η γειτονιά μου
- Η Ισιδώρα, ο Έλβις, οι Μπιτς κι εγώ
- Ο δωδεκάλογος των... κλιμακτηριακών γυναικών
- Το ημερολόγιο του Πύρρου
- Ποτ-Πουρί

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2007 ΣΕ ΠΕ-
ΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ 300 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑ ΛΟ-
ΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ Μ. ΡΩΜΑ-
ΝΟΣ Ε.Π.Ε, ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ 16 - ΑΝΩ ΗΛΙΟΥ-
ΠΟΛΗ, ΤΗΛ: 2109946.244, FAX: 210.9948.943

ISBN 978-960-89706-0-1